

โครงการพุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถาน
ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๕/๒๕๖๔ กรกฎาคม-กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔

www.srisuvarnabhumbuddhist.com

**ขอเชิญบริจาคร่วมสมทบทุนสร้าง
อาคารแทนประดิษฐานพระพุทธรูปบุรีศรีสุวรรณภูมิ
และอาคารประกอบ**

ธนาคารกสิกรไทย สาขาโคกสำโรง
ชื่อบัญชี
ทุนนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
เลขที่บัญชี
๐๙๕ - ๑ - ๙๖๒๔๒ - ๒

โครงการ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๕ ประจำเดือน กรกฎาคม-กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔

โครงการพุทธสถานฯ ปัจจุบันกำลังดำเนินการก่อสร้าง อาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ โดยมีวัตถุประสงค์ ในการจัดสร้าง

๑. เพื่อประดิษฐานพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิ ปางตรัสรู้ ขนาด หน้าตัก ๕.๙ เมตร สูง ๙ เมตร

๒. เพื่อประดิษฐานพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิ ๔๙ ปาง ขนาดหน้าตัก ๓๒ นิ้ว

๓. เพื่อใช้เป็นสถานที่อบรมปฏิบัติธรรม, ประกอบศาสนพิธี และ กิจกรรมการเรียนรู้ทางพระพุทธศาสนา

ในการนี้ จึงขอเชิญชวนพุทธศาสนิกชนทุกท่าน ร่วมสมทบทุน จัดสร้างอาคารแทนประดิษฐานพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิ และ อาคารประกอบ สถานที่ ซึ่ง รวบรวม สติ ปัญญา ความรัก ความเมตตา เพื่อเป็นสมบัติของพระพุทธศาสนาสืบไป

“ทุกคนคงมีความหวังเดียวกัน คือ อยากมีชีวิตที่มั่นคงปลอดภัย ฉะนั้น อาณิสส ในการสร้าง ฐานหรือแทนพระพุทธรูปก็คือเราจะได้ ความมั่นคงของชีวิต ความมั่นคงหรือการตั้งมั่นในพระพุทธศาสนา สืบทอดพระพุทธศาสนา ให้มั่นคงต่อไป ได้เกิดในผืนแผ่นดินที่มี พระพุทธศาสนา มีโอกาสได้ฟังธรรม ปฏิบัติธรรม และบรรลुธรรม นั้นคือสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิต” พระราชวิสุทธิประชานาถ (เจ้าอาวาสวัด พระบาทน้ำพุ และประธานที่ปรึกษามูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ)

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษาและอำนวยการ

หลวงพ่ोज้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถ (อลงกต ติกุขปญโญ)

พระครูภัทรปัญญาวุธ (เอก ภาฑุพญโญ)

บรรณาธิการ

พันเอกประทุม

สุขสำราญ

พันเอกศรีณญภูมิ

ผู้ฟัง

เขียน/เรียบเรียง

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ

สีลภูลีโต

นายประคณบุญ

ทองสว่าง

และทีมงานวารสารพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

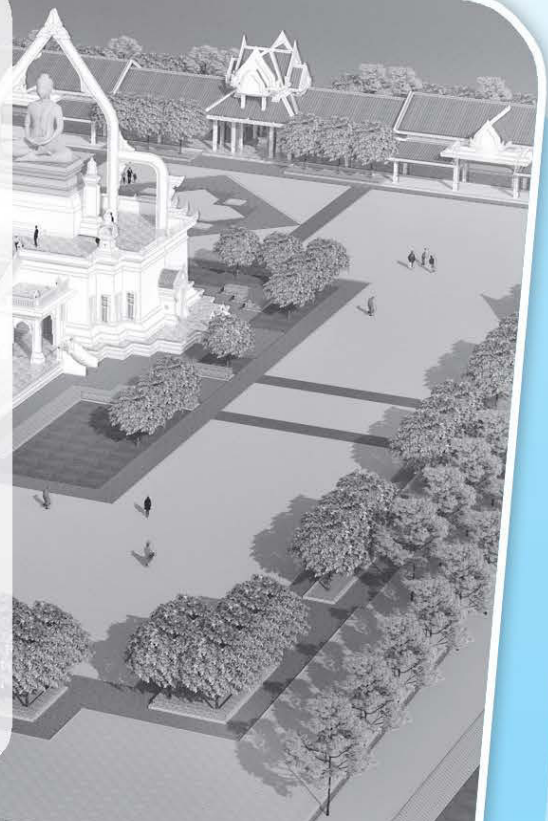
ที่ตั้ง ๑๖๙ หมู่ ๙ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐

โทรศัพท์ : ๐ ๓๖๗๗ ๑๓๐๐

โทรสาร : ๐ ๓๖๗๗ ๑๓๔๙

อีเมลล์ : sps.lopburi@gmail.com

เว็บไซต์ : www.srisuvanabhumbuddhist.com

สารบัญ

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (อยู่ ญาโณทโย)	๓
พระผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบ (หลวงพ่อกวย ชุตินธโร)	๔
พระมหากษัตริย์ไทย	๕
ลีลาวาทะสมเด็จพระโต	๗
พาเที่ยววัดเขาสาธิต	๙
วันออกพรรษา	๑๓
พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ รัชกาลที่ ๙	๑๕
ประมวลภาพ	
โครงการพุทธสถานลัมพินีป่าน้ำใจ ♦	๑๗
ความก้าวหน้างานก่อสร้างอาคารแทนประดิษฐาน ♦	๑๘
ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ จังหวัดลพบุรี	๒๑
รากมนุษย	๒๒
บทกลอนประวัติ พระปาง	
ปางอธิษฐานเพศบรรพชิต ♦	๒๖
ปางปัจฉิมวาระ ♦	๒๗
เทศกาลกีนเจ	๒๘
มงคลชีวิต บำเพ็ญทาน	๓๐
นิทานชาดก เรื่อง แบ่งกันไม่ลงตัว	๓๒
ธรรมะ จาก หลวงพ่อเจ้าคุณ เรื่อง “ทำไมต้องให้”	๓๕
พระธรรมนำสุข เรื่อง สุขของคฤหัสถ์ (ผู้ครองเรือน) ๔	๓๖

สมเด็จพระสังฆราชแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (อยู่ ญาโณทโย)

สมเด็จพระสังฆราช (อยู่ ญาโณทโย) เป็นสมเด็จพระสังฆราชพระองค์ที่ ๑๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สถิต ณ วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร ดำรงตำแหน่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงดำรงตำแหน่งอยู่ ๒ พรรษา สิ้นพระชนม์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ พระชนมายุ ๙๑ พรรษา

พระองค์มีพระนามเดิมว่า อยู่ ประสูติเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๑๗ ที่อำเภอบางกอกใหญ่ ธนบุรี ได้รับการศึกษาเบื้องต้นในสำนักของบิดา ต่อมาได้มาศึกษาที่วัดสระเกศจนได้บรรพชาเป็นสามเณรจึงได้ศึกษาภาษาบาลี มูลกัจจายน์

■ พ.ศ. ๒๔๓๓ และ ๒๔๓๖ ได้เข้าแปลพระปริยัติธรรมในสนามหลวง ได้เป็นเปรียญ ๓ ประโยค และ ๔ ประโยคตามลำดับ

■ พ.ศ. ๒๔๓๗ ทรงอุปสมบทที่วัดสระเกศ

■ พ.ศ. ๒๔๑๑, ๒๔๔๓, ๒๔๔๔ และ ๒๔๔๕ ได้เข้าแปลพระปริยัติธรรม ได้เป็นเปรียญ ๕, ๖, ๗, ๘ และ ๙ ประโยคตามลำดับ ทรงเป็นเปรียญ ๙ ประโยค เมื่อพระชนมายุ ๒๘ พรรษา และเป็นเปรียญ ๙ ประโยคองค์แรก ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ จึงได้รับพระมหากรุณาให้นำรถยนต์หลวงมาส่งถึงอารามเป็นพิเศษ และได้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติมาจนถึงปัจจุบัน

เมื่อได้เปรียญ ๙ ประโยคแล้ว พระองค์ก็ทรงดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการสนามหลวง สอบไล่พระปริยัติธรรมตลอดมา

■ พ.ศ. ๒๔๕๑ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะที่ พระปิฎกโกศล

■ พ.ศ. ๒๔๖๒, ๒๔๖๘ เป็นแม่กองธรรมสนามจังหวัดนครราชสีมา

■ พ.ศ. ๒๔๖๔ เป็นพระราชาคณะชั้นราชที่ พระราชเวที และเป็นแม่กองธรรมสนามจังหวัดกาญจนบุรี

■ พ.ศ. ๒๔๖๕, ๒๔๖๗ เป็นแม่กองธรรมจังหวัดภูเก็ต

■ พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นพระราชาคณะชั้นเทพที่ พระเทพเวที

■ พ.ศ. ๒๔๖๗ เป็นเจ้าอาวาสวัดสระเกศ และดำรงตำแหน่งเจ้าคณะแขวงเหนือ จังหวัดธนบุรี

■ พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นพระราชาคณะชั้นธรรมที่ พระธรรมเจดีย์ และเป็นกรรมการเถรสมาคม

■ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้รับโปรดเกล้าฯ สถาปนา เป็นสมเด็จพระราชาคณะที่ สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์

พระองค์ทรงอุปถัมภ์ส่งเสริมการศึกษาพระปริยัติธรรม ทั้งแผนกบาลีและนักธรรม ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น เป็นองค์อุปถัมภ์กิตติมศักดิ์ของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตั้งแต่เริ่มเปิดการศึกษาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ตลอดมา ทรงบูรณปฏิสังขรณ์พระบรมบรรพต(ภูเขาทอง วัดสระเกศ)จนสำเร็จเรียบร้อยดังที่เห็นอยู่ปัจจุบัน เป็นปูชนียสถาน

ที่เริ่มสร้างมาแต่ต้นกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นศรีสง่าแก่กรุงเทพมหานครมาจนกระทั่งปัจจุบัน

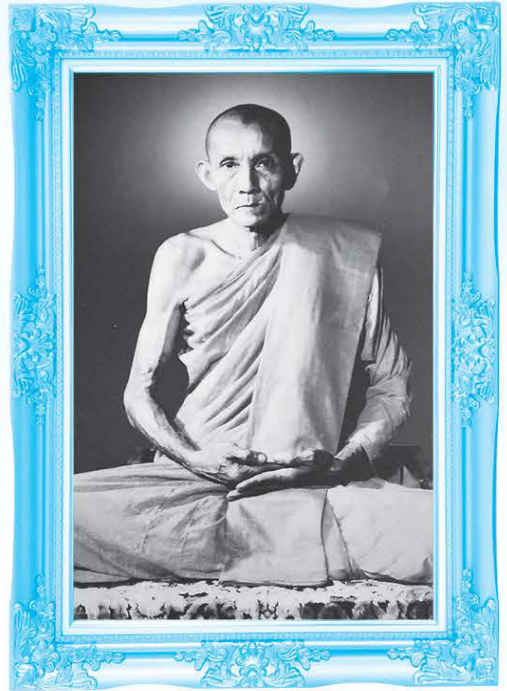
■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

เรื่องสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ(อยู่ ญาโณทโย)

พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ

"หลวงพ่อกวย ชุตินธโร"

อดีตเจ้าอาวาสวัดโฆสิตาราม (วัดบ้านแค)

“หลวงพ่อกวย ชุตินธโร” อดีตเจ้าอาวาสวัดโฆสิตาราม (วัดบ้านแค) ต.บางซุด อ.สรรคบุรี จ.ชัยนาท เป็นพระเกจิอาจารย์เรืองวิทยาคมรุ่นเก่าอีกรูปหนึ่ง ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วภาคกลาง

ชาติภูมิ หลวงพ่อกวย เดิมชื่อ กวย ปั่นสน เกิดเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๔๔๔ ณ หมู่บ้าน บ้านแค หมู่ ๙ ต.บางซุด อ.สรรคบุรี จ.ชัยนาท โยมบิดา-มารดา ชื่อ นายต้อย และนางถ้วน เดชมา ท่านเป็นบุตรคนสุดท้องของบิดามารดา ในช่วงวัยเยาว์มารดาได้นำมาฝากไว้กับหลวงปู่ชวด ณ วัดบ้านแค เพื่อให้เรียนหนังสือ ครั้นเมื่อครบอายุบวช ได้เข้าพิธีอุปสมบท เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๖๗ ณ วัดโบสถ์ ต.โพธิ์งาม อ.สรรคบุรี จ.ชัยนาท โดยมี พระชัยนาทมุนี เป็นพระอุปัชฌาย์, หลวงพ่อปา วัดโบสถ์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระอาจารย์หรั่ง เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า ชุตินธโร

เมื่ออุปสมบทได้มาอยู่จำพรรษาที่วัดบ้านแค ตอนนั้นหลวงปู่มา เป็นเจ้าอาวาสอยู่ พระกวยหัดเทศน์เวสสันดรชาดก หลังจากนั้นได้ไปเรียนวิชาแพทย์โบราณกับหมอเขียน เพื่อเรียนวิชาการรักษาโรคระบาด หรือโรคทำและโรคใช้ทรัพย์สิน

พ.ศ.๒๔๗๒ ได้เดินทางไปเรียนวิชาวิปัสสนากัมมัฏฐานและวิทยาคม ตลอดจนวิธีทำเครื่องรางของขลังกับ หลวงพ่อศรี วิริยโสภิต แห่งวัดพระปรารค์ จ.สิงห์บุรี

พ.ศ.๒๔๗๗ ท่านได้มาจำพรรษาที่วัดหนองแขม ต.ดงคอน อ.สรรคบุรี จ.ชัยนาท เพื่อเรียนแพทย์แผนโบราณต่อกับโยมป่วน บ้านหนองแขม และเรียนแพทย์แผนโบราณต่อกับหมอโย บ้านบางน้ำพระ ในขณะที่พักจำพรรษาที่วัดหนองแขม ได้มีพระภิกษุชื่อ แจ่ม เดินทางท่องเที่ยว ไปพบตำราเป็นสมุดข่อยอยู่ในโพรงไม้ แต่เอามาไม่ได้ เพราะตำรานั้นมีอาถรรพณ์แรงมาก จึงได้มาชักชวนพระกวยให้ไปดูปรากฏว่ามีตำราอยู่ในโพรงไม้จริง มีรอยคนเอาพวงมาลัยดอกลีลาวดี เทียนมาบูชาได้โคนไม้

พระภิกษุกวยจึงได้จุดธูปบอกเล่าและอธิษฐานว่า “ถ้าหากว่าท่านจะให้ตำรานี้ให้ข้าพเจ้าเอาไปเก็บรักษาไว้ ข้าพเจ้าจะนำเอาตำรานี้ไปทำประโยชน์แก่วัดและช่วยเหลือประชาชนเท่านั้น” ก่อนัญญเชิญตำรานั้นมาเก็บไว้

ครั้งหนึ่ง ท่านได้ไปจำพรรษาที่วัดบางตาหงาย อ.บรรพตพิสัย จ.นครสวรรค์ ได้มาเรียนวิชากับหลวงพ่อดีม วัดหนองโพ ได้เรียนวิชาทำแหวนแขน, ตะกรุด, มืดหมอ และอื่นๆ ศิษย์ร่วมรุ่นของหลวงพ่อกวยที่เรารู้จักกัน คือ หลวงปู่พิมพา วัดหนองตาอู อ.บรรพตพิสัย

ต่อมา เมื่อช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง หลวงพ่อกลับมาอยู่วัดบ้านแค หลวงพ่อได้สั่งให้ศิษย์ มีชื่อเสียงโด่งดังมาก ขนาดลี้ภัยกันทั้งกลางวันกลางคืน

ในช่วงนั้น ข้าวยากหามาแพง โจรร้ายเต็มบ้านเมือง โดยเฉพาะแถบภาคกลางตอนล่าง เป็นแหล่งกบดานของโจรเลิกลี้ภัยหลายกลุ่ม ชาวบ้านแคได้อาศัยบารมีหลวงพ่อกวย เพื่อคุ้มครองครอบครัวและทรัพย์สินของมีค่าต่างๆ ก็จะเอามาฝากหลวงพ่อกวยที่วัด

จากคำบอกเล่าของคนเก่าแก่ที่บ้านแค เล่าว่า พวกโจรเลิกลี้ภัยไม่มีใครกล้ามาลงดีกับหลวงพ่อกวย มีอยู่รายหนึ่งเป็นเสือมาจากอ่างทอง พาสุนัขล่าเนื้อมาวัดบ้านแคตอนกลางคืน เห็นว่าวัวควายของชาวบ้านที่ลานวัดมีเยอะมาก แต่ก็โดนตะพดหลวงพ่อกวยจนต้องรีบพาสุนัขกลับและก็ไม่มาแถวบ้านแคอีกเลย เขาว่าในสมัยนั้น เมื่อโจรเลิกลี้ภัยเดินผ่านวัดหลวงพ่อกวย ต้องยิงปืนถวายทุกครั้ง

หลวงพ่อกวย ไม่ชอบการก่อสร้าง ชอบความเป็นอยู่สมถะ แม้กุฏิของหลวงพ่อกวยเป็นไม้ทรงไทยโบราณ แต่การก่อสร้างนั้นหลวงพ่อกวยทงหน้าให้กรรมการวัด ดังนั้น วัดบ้านแค จึงมีแต่กุฏิเก่าๆ

ลำดับสมณศักดิ์ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๑ หลวงพ่อกวยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูชั้นประทวน

หลวงพ่อกวย มรณภาพด้วยอาการสงบ เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๒๒ สิริอายุ ๗๔ พรรษา ๕๔

พระมหากษัตริย์ไทย

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ฯ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือ พระปิยมหาราชเจ้า คำว่า พระพุทธเจ้าหลวง นั้นเป็นคำเรียกพระมหากษัตริย์ที่สวรรคตแล้ว

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระนามเดิมว่า สมเด็จพระเจ้าฟ้าจุฬาลงกรณ์ พระบรมราชสมภพ เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๓๙๖ เป็นพระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระนางเจ้าฟ้าวิมลมาราภิรมย์ เสด็จขึ้นครองราชย์เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๑๑ และบรมราชาภิเษกครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๑๑ ทรงพระนามว่า “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว”

วันปิยมหาราช

วันที่ ๒๓ ตุลาคม เป็นวันคล้ายวันสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ เนื่องด้วยพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่เป็นที่เคารพรักของทวยราษฎร์ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอเนกประการ ทั้งในการปกครองบ้านเมืองและพระราชทานความร่มเย็นเป็นสุขแก่ชนทุกหมู่เหล่า ทวยราษฎร์ทั้งปวงจึงน้อมใจแสดงความจงรักภักดี ด้วยการถวายพระนามว่า “พระปิยมหาราช” หรือพระพุทธเจ้าหลวง

พระราชกรณียกิจที่สำคัญ

๑. การเลิกทาส เป็นพระราชกรณียกิจอันสำคัญยิ่ง ด้วยพระองค์ทรงเห็นว่ามิทาสในแผ่นดินเป็นจำนวนมากและเลิกทาสในเรือนเบี้ยจะสืบต่อการเป็นทาสไปจนรุ่นลูก รุ่นหลานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าไม่มีเงินมาไถ่

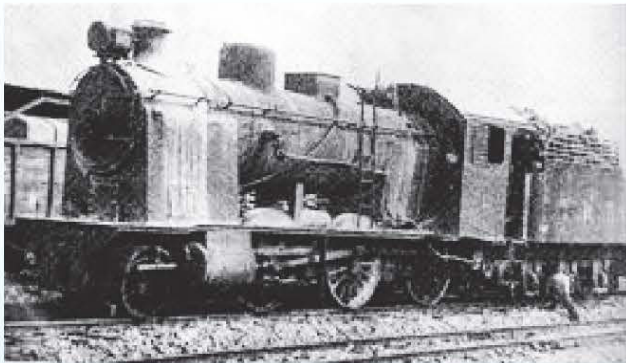

ตัวเองแล้วต้องเป็นทาสไปตลอดชีวิต พระองค์จึงทรงมีพระราชหฤทัยแน่วแน่ว่าจะต้องเลิกทาสให้สำเร็จแม้จะเป็นเรื่องยากลำบาก

๒. การปฏิรูประบบราชการ ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราระเบียบการปกครองขึ้นใหม่ แยกหน่วยราชการออกเป็นกรมกองต่างๆ มีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะ ไม่ก้าวร้าวกันจากเดิมมี ๖ กระทรวง คือ

กระทรวงมหาดไทย, กระทรวงกลาโหม, กระทรวงนครบาล, กระทรวงวัง, กระทรวงการคลังและกระทรวงเกษตรธิการได้เพิ่มอีก ๔ กระทรวง รวมเป็น ๑๐ กระทรวง ได้แก่ กระทรวงธรรมการ มีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับกิจการของพระสงฆ์และการศึกษา, กระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับคดีความที่ต้องตัดสินต่างๆ, กระทรวงโยธาธิการ มีหน้าที่ดูแลตรวจตราการก่อสร้าง การทำถนนขุดลอกคูคลอง งานที่เกี่ยวกับการก่อสร้างและกระทรวงการต่างประเทศ มีหน้าที่ดูแลงานที่เกี่ยวข้องกับการต่างประเทศ

๓. การสาธารณูปโภค พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จพระราชดำเนินไปขุดดินก่อพระฤกษ์เพื่อประเดิมการสร้างทางรถไฟไปนครราชสีมา แต่ทรงเปิดทางรถไฟกรุงเทพฯ-พระนครหรือยุรยากรก่อน จึงนับว่าเส้นทางรถไฟสายนี้เป็นทางรถไฟแห่งแรกของไทย นอกจากนี้ได้โปรดเกล้าฯ ให้สร้างสะพานและถนนอีกมากมาย คือ ถนนเยาวราช, ถนนราชดำเนินกลาง, ถนนราชดำเนินนอก, ถนนดินสอ, ถนนบูรพา, ถนนอนุกรม เป็นต้น และโปรดให้ขุดคลองต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางคมนาคมและส่งเสริมการเพาะปลูก การสาธารณสุข

เนื่องจากการรักษาแบบยากลางบ้านไม่สามารถช่วยคนได้อย่างทั่วถึง จึงพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์จำนวน ๒๐๐ ชั่ง โปรดเกล้าฯ ให้สร้างโรงพยาบาลวังหลังต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงพยาบาลศิริราช” เปิดทำการรักษาประชาชนเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๓๑ การไฟฟ้าพระองค์ทรงมอบหมายให้กรมหมื่นไวยวรนาถ เป็นแม่ข่ายในการก่อสร้างโรงไฟฟ้าเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าและสามารถจ่ายกระแสไฟฟ้าให้กับประชาชนครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๓ การไปรษณีย์โปรดให้

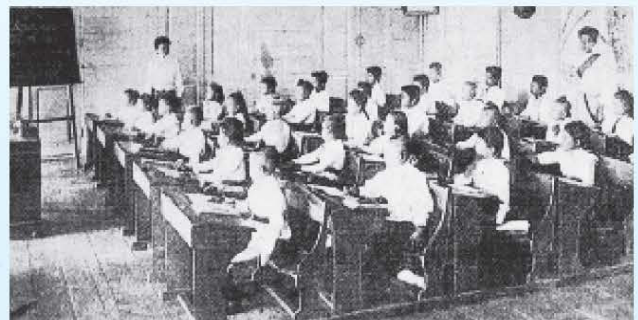
เริ่มจัดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๒๔ รวมอยู่ในกรมโทรเลขซึ่งได้จัดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๑๒ โดยโทรเลขสายแรกคือระหว่างจังหวัดพระนคร(กรุงเทพมหานคร) กับจังหวัดสมุทรปราการ

๔. การเสด็จประพาส การเสด็จประพาสเป็นพระราชกรณียกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยหลังจากเกิดกรณีพิพาทกับฝรั่งเศสแล้ว ก็ได้เสด็จประพาสยุโรป ๒ ครั้ง ในปี พ.ศ. ๒๔๔๐ ครั้งหนึ่งและในปี พ.ศ. ๒๔๔๑ อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศต่างๆ ในยุโรปตลอดจนประเทศฝรั่งเศสด้วย อีกทั้งยังได้ทรงเลือกสรรเอาแบบแผนขนบธรรมเนียมอันดีในดินแดนเหล่านั้นมาปรับปรุงในประเทศให้เจริญขึ้น ในการเสด็จประพาสครั้งแรกนี้ได้ทรงมีพระราชหัตถเลขาตลอดระยะทางถึงสมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรีพระบรมราชินีนาถ (ซึ่งต่อมาได้รับสถาปนาเป็น สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชเทวี) ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน พระราชหัตถเลขาที่ต่อมาได้รวมเป็นหนังสือเล่มชื่อ “พระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้าน” ให้ความรู้อย่างมากเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ที่เสด็จฯ

พระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรีพระบรมราชินีนาถ (ซึ่งต่อมาได้รับสถาปนาเป็น สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชเทวี) ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน พระราชหัตถเลขาที่ต่อมาได้รวมเป็นหนังสือเล่มชื่อ “พระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้าน” ให้ความรู้อย่างมากเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ที่เสด็จฯ

๕. การศึกษา พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงโปรดให้สร้างโรงเรียนหลวงขึ้นในพระบรมมหาราชวัง คือ “โรงเรียนนายทหารมหาดเล็ก” ก่อนจะเปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ” ต่อมาโปรดให้ตั้งโรงเรียนหลวงสำหรับราษฎรขึ้นเป็นแห่งแรก คือ “โรงเรียนวัดมเหยงคณ์พาราม” และในที่สุดได้โปรดให้จัดตั้งกระทรวงธรรมการขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๕ (ปัจจุบันคือกระทรวงศึกษาธิการ) เพื่อดูแลเรื่องการศึกษาและการศาสนา

๖. การปกป้องประเทศ จากการสงครามและเสียดินแดน เนื่องจากลัทธิจักรวรรดินิยมได้แผ่อิทธิพลเข้ามาตั้งแต่ปลายรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จนถึงรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงใช้พระปรีชาสามารถอย่างสุดพระกำลังที่จะรักษาประเทศชาติให้รอดพ้นจากวิกฤตการณ์

■ แหล่งที่มา : พระมหากษัตริย์ไทย

ลีลาวาทะ

สมเด็จพระโตฯ

โดย พันเอกประชุม สุขสำราญ

ก่อนจะเป็นสมเด็จพระโตฯ

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) เป็นพระเถระที่ทรงคุณวิเศษอยู่หลายประการ ยังผลให้ “พระสมเด็จ” ที่ท่านสร้างได้รับความนิยมอย่างสูง แม้คำกล่าว “ชินบัญชร” ก็ยังเป็นที่ยอมรับสวดภาวนา จนเป็นคาถาที่เชื่อกันว่าศักดิ์สิทธิ์สามารถบันดาลผลที่ปรารถนาได้สารพัด ทั้งนี้ก็ด้วยบารมีแห่งคุณวิเศษของท่านนั่นเอง

เจ้าประคุณสมเด็จฯ โต มีอายุยืนยาวถึง ๕๖ พรรษา คือ เกิดใน พ.ศ. ๒๓๓๑ (รัชกาลที่ ๑) และสิ้นใน พ.ศ. ๒๔๑๕ (รัชกาลที่ ๕) และเชื่อกันว่า เจ้าประคุณเป็นเชื้อพระวงศ์ด้วย

ผมเคยได้ยินผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ พูดถึงประวัติของท่านโดยสรุปว่า “เกิดที่ไชโย โตที่วัดอินทร์ ลีนที่วัดระฆัง”

เพราะฉะนั้น ท่านจึงสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ๆ ในสถานที่ที่ท่านเกี่ยวข้องอยู่นั้น นับว่าเพื่อให้สมกับชื่อ “โต” ของท่าน เช่นที่วัดเกตุไชโย อ่างทอง, หลวงพ่อโต วัดอินทร์ บางขุนพรหม กทม. เป็นต้น

เจ้าประคุณสมเด็จฯ โต ท่านประพฤติปฏิบัติแปลกๆ ซึ่งพระรูปอื่นไม่ทำหรือทำไม่ได้ และเมื่อท่านทำแล้ว แทนที่จะถูกตำหนิ ดิเสียนกล่าวโทษท่าน แต่กลับได้รับความนิยม นับถือยิ่งขึ้น แม้พระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเป็นสมมติเทวาก็ยังยินยอม ไม่ถือโทษ พระราชทานอภัย ทั้งนี้เพราะท่านทรงอิทธิฤทธิ์เป็นวิสามัญบุคคล เรียกว่าเป็นบุคคลประเภท “ปาปมุตติ” ทำอะไรก็น่ารัก น่านับถือไปหมด ว่ากันเถอะ

เจ้าประคุณสมเด็จฯ เองก็เคยพูดถึงความประพฤติของท่านอยู่เสมอว่า “ที่เขาชมว่าขรัวโตดี นั้นแหละคือ ขรัว

โตบ้า ที่เขาดีว่านั่นแหละคือ ขรัวโตดี” หรือท่านพูดว่า “ที่ขรัวโตบ้า ก็ว่าขรัวโตดี, ที่ขรัวโตดี ก็ว่าขรัวโตบ้า” เป็นดังนี้ไป

ข้างเผือกกินพระไตรปิฎก

ความเป็นอัจฉริยะของท่านนั้น มีมาแต่เยาว์วัย เมื่อครั้งเป็นสามเณรโต ก่อนจะย้ายไปอยู่วัดระฆัง พระอาจารย์ที่วัดระฆังยังฝันไปว่า มีช้างเผือกเชือกหนึ่ง เข้ามากินหนังสือพระไตรปิฎกในตู้ของท่านหมด ซึ่งพระอาจารย์ตื่นขึ้น ก็เกิดความมั่นใจว่าฝันนั้นจะเป็นนิมิตว่าท่านจะได้ศิษย์ที่ฉลาดหลักแหลมคนหนึ่ง

สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี
พระครูปลัดมีตร (วัดระฆัง) พระอาจารย์โต วัดอินทร์
(ภาพเมื่อราวปี พ.ศ. ๒๔๐๐)

วันรุ่งขึ้น สามเณรโตก็ถูกนำตัวมาฝาก ท่านจึงรับไว้ด้วยความยินดี สามเณรโตเป็นช่างเผือกจริงขนาดไหน ก็ลองฟัง สมเด็จพระสังฆราช (สุก) วัดมหาธาตุ ท่านพูดถึงสามเณรโตดูก็ได้ว่า ก่อนจะเรียนหนังสือ (สมัยนั้นเขาแปลหนังสือจากคัมภีร์ภาษาเขมร เป็นภาษาไทย) ท่านก็ทูลสมเด็จพระสังฆราชว่า “วันนี้จะเรียนตั้งแต่บัดนี้ ถึงบทนั้นขอรับ”

เสร็จแล้วเวลาเรียนก็เปิดหนังสือออกแปลจนตลอดตามที่กำหนดไว้ ท่านทำอย่างนี้ทุกครั้ง จนสมเด็จพระสังฆราชผู้เป็นอาจารย์ว่า “ขรัวโตเขามาแปลหนังสือให้ฉันฟัง เขาไม่ได้มาเรียนหนังสือกับฉันดอก”

หนีสมณศักดิ์

ท่านไม่ปรารถนายศศักดิ์ แม้จะเรียนรู้พระปริยัติธรรมอย่างที่เรียกได้ว่า “หนังสือดี” ก็ไม่เข้าแปลหนังสือสอบเป็นเปรียญ และไม่รับยศตำแหน่งทางสงฆ์ แต่ก็ประหลาด ท่านไม่เข้าสอบเป็นเปรียญ แต่ก็เรียก “พระมหาโต” ตั้งแต่วชพรรษาแรกมา

บางท่านก็เรียกว่า “ขรัวโต” เพราะท่านมักประพฤติแปลกๆ จะทำอะไรก็ทำตามความพอใจของท่าน ไม่ถือสาหาความกับใคร ขนาดรัชกาลที่ ๓ จะทรงแต่งตั้งเป็นพระราชอาคันตุกะ ท่านก็ทูลขอตัวเสีย และมักหลบหนีไปพักแรมที่

ห่างไกล เรียกว่า “ไปธุดงค์” เพราะกลัวว่าจะต้องรับสมณศักดิ์นั่นเอง

แต่ก็น่าแปลกนะครับ คนเราลองมีบุญเสียอย่าง ลากยศ สรรเสริญ เจริญพร วรณะ สุขะ พละ ย่อมหลังไหลมาเอง ไม่ต้องเขียนประวัติเชิырตัวเอง ก็ยอมได้อยูดีแหละ

หนีไม่พ้น

ในรัชกาลที่ ๔ เจ้าประคุณสมเด็จพระโต หนีไม่พ้น ต้องรับสมณศักดิ์ในตำแหน่ง “พระธรรมกิตติ” พอพระราชทานสมณศักดิ์แล้ว มีพระดำรัสว่า “ในรัชกาลที่ ๓ หนีไม่รับสมณศักดิ์ คราวนี้ทำไมไม่หนีอีกล่ะ...”

ท่านถวายพระพรว่า “ก็รัชกาลที่ ๓ ไม่ได้เป็นเจ้าฟ้า (คือพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าฯ เป็นพระองค์เจ้า ไม่ได้เป็นเจ้าฟ้า) เป็นแต่เจ้าแผ่นดินเลยหนีได้ (ท่านเองว่าเป็นพระเจ้าแผ่นดินหนีขึ้นฟ้าก็พ้นได้) ส่วนมหาดพิตรเป็นทั้งเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินจะหนีไปข้างไหนพ้น”

ครั้นเสร็จการพระราชพิธีพระราชทานสมณศักดิ์แล้ว ท่านก็ออกจากพระบรมมหาราชวังหอบเครื่องไทยธรรม ถือบถุและย่ามมาเอง ใครจะรับก็ไม่ยอมส่งให้ พอถึงวัดระฆัง ท่านก็เดินร้องบอกต้งๆ ว่า “ในหลวง ท่านให้ฉันมาเป็นสมภารวัดระฆังจ้ะ”

พระเถร อุบาสก อุบาสิกา ที่มาคอยรับต่างก็เดินตามท่านไปเป็นขบวนใหญ่ เมื่อบอกกล่าวรอบวัดแล้ว ท่านจึงได้ขึ้นกุฏิ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

■ แหล่งที่มา : ลานธรรมจักร เรื่อง ลิลาวาทะสมเด็จพระโต
จาก <http://www.dhammadjak.net>

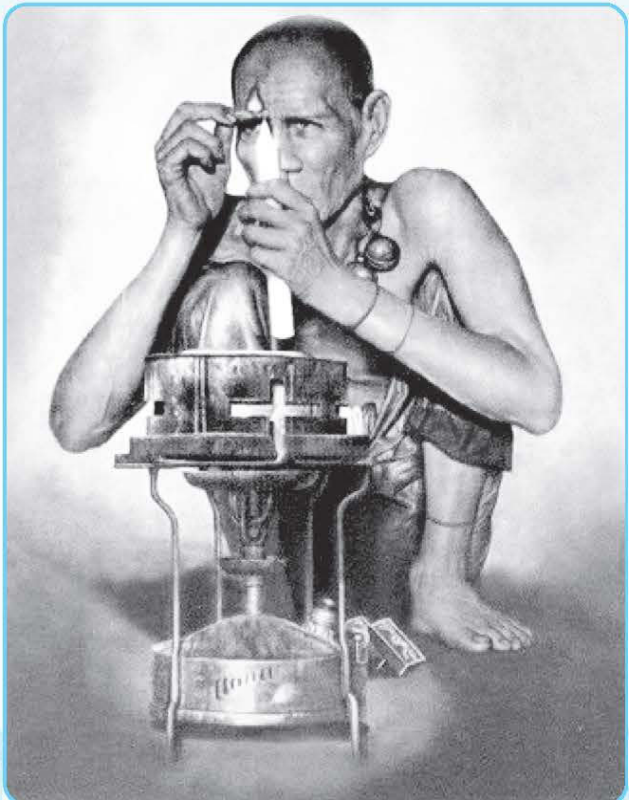
พาเที่ยววัด

วัดเขาสาริกา

ตามรอย “หลวงพ่อกม” วัดเขาสาริกา ต.สนามแจง อ.บ้านหมี่ จ.ฉะเชิงเทรา

“วัดเขาสาริกา” ที่มีชื่อเสียง
ตั้งแต่อดีตกาล จนถึง ปัจจุบันเนื่องจาก
มีพระพุทธรูปกนิษฐา “หลวงพ่อกม”

“หลวงพ่อกม” เป็นพระภิกษุสงฆ์ที่พุทธศาสนิกชน
ทั่วไป ให้ความเคารพและเลื่อมใสศรัทธา ชีวิตประวัติของท่าน
ไม่ได้บันทึกไว้ชัดเจน เป็นแต่เพียงการเล่าขานสืบต่อกันมา
ท่านรู้ตัวมาปักกลดอยู่ที่ชายป่าด้านเขาสาริกาเมื่อประมาณ
ปลายปี พ.ศ. ๒๔๓๐ โดยที่ไม่มีใครทราบว่าท่านมาจากไหน
ชาวบ้านพบครั้งแรกในสภาพนั่งห่มจีวรเก่าคร่ำคร่า
แบกไม้คานหาบกระบุงเปล่าไว้บนบ่าสองใบ เดินผ่านมาด้วย
สีหน้าเรียบเฉยชาวบ้านร้องทัก
ว่า “หลวงพ่อกมหาบกระบุงเปล่าไปทำไม” ท่านก็ตอบว่า
“กูหาบมาใส่เงินใส่ทองไว้” ว่าแล้วก็เดินตุ้มๆเข้าไปพำนัก

ในวัดเขาสาริกา หมู่ ๖ ต.สนามแจง อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ซึ่งสมัยนั้นเป็นวัดเก่าๆ เกือบจะเป็นวัดร้าง

ชาวบ้านหลายคนพยายามถามว่าท่านเป็นใครมาจากไหนชื่ออะไรท่านก็มักจะตอบว่า “จะไปรู้ได้อย่างไรแม้แต่ตัวเอง มึงยังไม่รู้ว่ามึงเป็นใครมาจากไหน และมึงจะไปไหนต่อ” ซึ่งเป็นคำตอบที่นอกจากจะไม่เข้าใจแล้วยังสร้างความงุนงงให้กับผู้ถามเพิ่มขึ้นไปอีก จนถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีใครทราบประวัติที่แท้จริงของท่าน ท่านไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ใครฟังแม้แต่คนเดียว ใครถามมักตอบเพียงว่า “กูไม่มีอดีต กูมีแต่ปัจจุบันและอนาคต” และหากใครถามถึงอายุท่านจะว่า “กูจำไม่ได้” แล้วไม่ยอมพูดอะไรอีกเลย

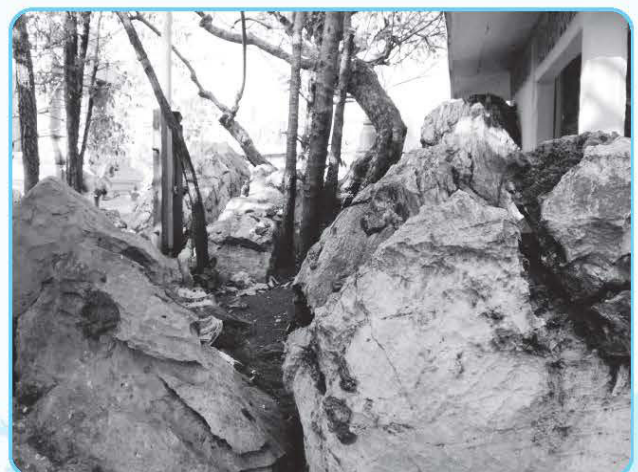
หลวงพ่อกับมาถึงวัดเขาสาริกาไม่พูดจากับใคร นั่งบำเพ็ญเพียรภาวนา เจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานอย่างเดียว ไม่ทำความรู้จักกับใครทั้งนั้น แม้พระภิกษุด้วยกันในวัดก็ไม่เคยพูดด้วย ท่านฉันภัตตาหารแต่น้อยไม่กี่คำก็เลิก ข้าวปลาอาหารที่ญาติโยมนำมาถวายก็โยนมากองรวมกันโยนให้สุนัขและแมวกินเป็นประจำ ใครนำเงินทองมาถวายก็โยนเข้ากองไฟหมดเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว

นานหลายปีที่หลวงพ่อกับนั่งบำเพ็ญเพียรเพียงรูปเดียวอยู่เช่นนั้นก็มีคนต่างถิ่นและคนแปลกหน้าเดินทางมากราบไหว้ฝากตัวเป็นลูกศิษย์เล่าเรียนวิปัสสนากัมมัฏฐานที่วัดเขาสาริกามากขึ้นทุกทีสร้างความแปลกใจให้ชาวบ้านและพระในวัด เพราะท่านไม่เคยออกจากวัดไปไหน สอบถามทุกคนจะตอบว่า “เคยใส่บาตรกับท่าน รู้สึกศรัทธาก็เลยมาหา” บางคนมาจากเชียงใหม่ บ้าง กรุงเทพฯ บ้างสุราษฎร์ธานี หรือภูเก็ตก็มี ไม่เว้นแม้สงขลา ยะลา ปัตตานี ยิ่งทำให้ชาวบ้านกังขามากขึ้น ซึ่งนับวันผู้คนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ท่านก็ไม่ค่อยพูดกับใครเหมือนเดิม ยกเว้นลูกศิษย์ใกล้ชิดไม่กี่คน

นับวัน “วัดเขาสาริกา” จะกลายเป็นศูนย์รวมผู้ศรัทธาในตัวหลวงพ่อกับทำให้ถูกทางการสมัยนั้นจับตามองกล่าวหาว่าเป็นแหล่งมั่วสุมผู้คน พ.ศ.๒๔๕๐ ทางกรมเจ้าหน้าที่มาสอบถามและตรวจสอบ แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย พบเพียงผู้คนมาปฏิบัติธรรมและไม่ได้เป็นที่ซ่องสุมผู้คนจึงกลับไป

ต่อมามีคณะพระผู้ใหญ่เดินทางมาหาหลวงพ่อกับอีกครั้ง เพื่อสอบถามประวัติความเป็นมา เนื่องจากกลัวเป็นพวกลัทธิใหม่หรือพวกนอกรีต เนื่องจากพฤติกรรมของท่านค่อนข้างประหลาดไม่เหมือนพระทั่วไป แต่ท่านไม่ยอมบอกว่าเป็นใครและใครเป็นพระอุปัชฌาย์ จึงมีการทดสอบความรู้เรื่องธรรมะกันขึ้น ไม่ว่าจะเป็นถามเรื่องอะไร ในพระไตรปิฎกเล่มไหน หน้าอะไร หัวข้อเท่าไร หลวงพ่อกับตอบถูกทั้งหมดและท่านถามกลับไปว่า “หัวใจของพระพุทธศาสนาคืออะไร” ปรากฏว่าไม่มีใครหรือพระเถระผู้ใหญ่ตอบได้แม้แต่รูปเดียว เจียบกันหมด ท่านจึงเฉลยให้ฟังว่าหัวใจพุทธศาสนาคือ **“ศีล สมาธิ ปัญญา”** เพราะเป็นหนทางแห่งการพ้นทุกข์

เท่านั้นเองกลายเป็นสาเหตุสำคัญที่พระผู้ใหญ่ไม่พอใจ สั่งให้หลวงพ่อกับลาสิกขา กล่าวหาว่าเป็นพระเถื่อน

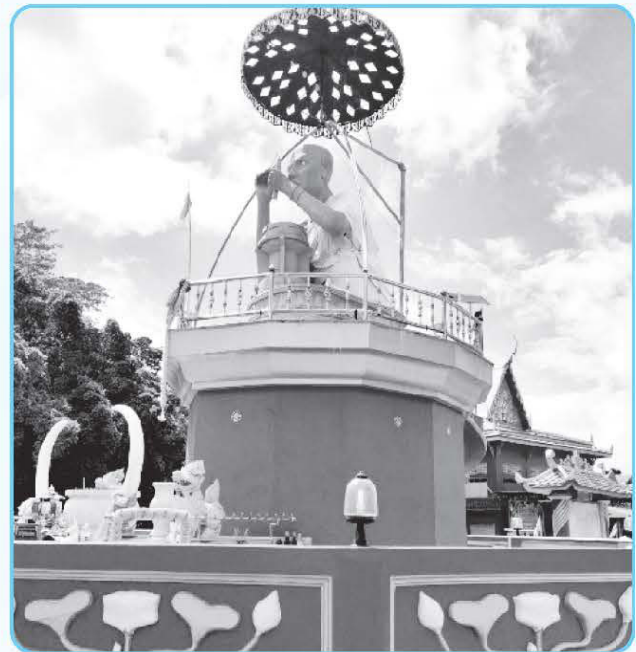
ไม่มีใบสุทธิตั้งร พุดจาพ้อเจ้อไร่สาระ ไม่น่าเชื่อถือ ท่านก็ไม่สนใจหรือเถียงอะไรยอมถอดจีวรออกลาสิกขาโดยดี หันมาบ่มขานบ่มขานแทน ตอนนั้นลูกศิษย์ร้องไห้ระงมทั่ววัดเขาสาริกา เพราะสงสารท่าน จนหลวงพ่อบอกว่า “พวกมึงจะร้องทำไมกันวะ พระก็คือพระวันยังค่ำ จะใส่อะไรก็เป็นพระเหมือนทองจมขี้โคลน ยิ่งงี้ก็เป็นทองนั่นแหละ” ทำให้ลูกศิษย์คิดได้ว่า พระไม่ได้หมายถึงการบ่มขานผ้าเหลือง แต่หากสามารถดลละกิเลสได้ ไม่ว่าแต่งกายชุดอะไรก็ถือว่าเป็นพระ อยู่วันยังค่ำ พระแท้ พระดีจึงมีใช้อยู่ที่ผ้าเหลืองด้วยประการฉะนี้

ที่มาของชื่อ “หลวงพ่อกบ”

หลวงพ่อกบจำพรรษาอยู่ที่วัดเขาลำสาธิต ผ่านไปหลายปี ชื่อเสียงของท่านโด่งดังมาก ครั้งหนึ่งช่วงออกพรรษาปี พ.ศ.ใดไม่ชัดเจน มีกฐินจากกรุงเทพฯ มาทอดที่วัดภายหลังเสร็จสิ้นจากพิธีถวายกฐิน ญาติโยมจากกรุงเทพฯ จำนวนหนึ่งจำเป็นต้องค้างแรมที่วัด หลวงพ่อท่านเมตตาให้ค้างแรมในกุฏิ คือนั้นหลายคนนอนไม่หลับ เพราะไม่ได้ทานข้าวเย็น เนื่องจากที่วัดจัดให้มีไม่พอ เวลาผ่านไปประมาณ ๓ ทุ่ม ก็บังเกิดปรากฏการณ์แปลกประหลาด ท้องฟ้าที่เคยแจ่มใส พลันก็เกิดเมฆดำทะมึนก่อตัวขึ้น ลักครุเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่า พร้อมฝนฟ้าใหญ่ก็เทลงมา สายน้ำไหลเจิ่งนอง ประสานเสียงร้องของกบดังไปทั่ว มองลงไปที่ลานหน้ากุฏิเต็มไปด้วยกบตัวใหญ่ๆ กระโดดโลดเต้นไปมา “พวกเอ็งหิวไหมวะ” เสียงเอ่ยถามของหลวงพ่อกบ ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน “หิวขอรับ” “ถ้างั้นเอ็งรอเดี๋ยว กูจะลงไปแทงกบมาให้พวกเอ็งทำตั้มยากิน”

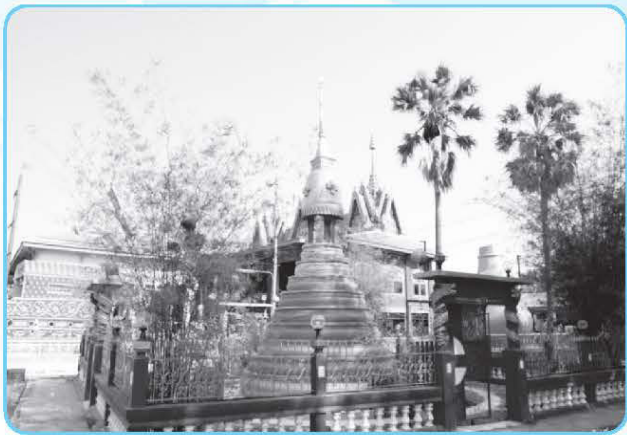
ว่าแล้วท่านก็คว้าฉมวกลงกุฏิไปอย่างรวดเร็ว พวกเขามองตามลงไป เห็นหลวงพ่อกำลังใช้ฉมวกตีแทงกบตัวแล้วตัวเล่า อนิจจา ศรัทธาของพวกเขาก็เหือดหายไป ด้วยความหิว คือนั้นตั้มยากบหม้อใหญ่ก็ถูกกินจนเกือบหมดเช้าวันรุ่งขึ้น มีคนหนึ่งสงสัยว่า ตั้มยากบที่เขากินเมื่อคืนเป็นกบจริงๆ หรือเปล่า เขาก็ต้องงงเข้าไปดูในโรงครัว เมื่อเปิดฝาหม้อดู เขาก็ต้องงง ตกตลึงด้วยความอัศจรรย์ใจ ด้วยว่าสิ่งที่เห็นอยู่ในหม้อหาใช่กบไม่ แต่เป็นยอดกระถิน และใบมะขามอยู่เกือบครึ่งค่อนหม้อ เหตุการณ์นี้ถูกนำมาเล่าต่อๆ กันมาว่า หลวงพ่อกบท่านสร้างปาฏิหาริย์เสกใบไม้ให้กลายเป็น

เป็นกบ จนกลายมาเป็นที่มาของนามท่าน “หลวงพ่อกบ” แต่ในบรรดาลูกศิษย์ใกล้ชิดที่ได้รับการสอนธรรมะมักจะเรียกท่านว่า “สมเด็จพระบรมครู” หมายถึง ครูคนแรกในการสอนวิปัสสนากัมมัฏฐาน แต่ภายหลังกลายมาเป็น สมเด็จพระบรมครูหลวงพ่อกบเขาสาริกา หรือ หลวงพ่อกบเขาสาริกา แต่คนทั่วไปมักเรียกท่านว่า หลวงพ่อกบ วัดเขาสาริกา จนทุกวันนี้

● รูปปั้น “หลวงพ่อกบ” และ “เรือสำเภา”
ที่คณะลูกศิษย์ร่วมกันสร้างไว้ที่ “วัดเขาสาริกา” ●

● ถัดจากเรือสำเภาไปเล็กน้อย จะเป็น
“รูปหล่อหลวงพอกบ และพระเจดีย์”
ซึ่งสถานที่แห่งนี้จะห้ามมิให้สตรีเข้า และผู้ที่เข้าไป
ต้องถอดรองเท้า เพื่อเป็นการเคารพสถานที่ ●

● พระอุโบสถวัดเขาสาริกา ●

● ก่อนหินนี้เป็นสภาพเดิมๆแต่เก่าก่อน ซึ่งเมื่อหลวง
พ่อก็ได้รับการถวายสิ่งใดมักจะทำการเผาสิ่งนั้นโยนลงมาที่
กองหินนี้ ซึ่งเป็นการสละสิ่งต่างๆทางโลก เพื่อปราบกิเลส
(เป็นแนวทางของหลวงพอกบ) ●

● กุฏิหลวงพอกบ เป็นกุฏิไม้ที่ยกได้สูง แต่ปัจจุบัน
ได้ทำการสร้างกุฏิหลังไม้ครอบกุฏิหลังเดิมไว้ จะเห็นไม้เก่าๆ
ของกุฏิหลังเดิมอยู่ภายใน ที่ด้านล่างกุฏิจะประดิษฐานรูป
หล่อหลวงพอกบไว้ให้ลูกศิษย์กราบสักการะ ●

■ แหล่งที่มา : www.lotuscamp.com/15752909
เรื่อง หลวงพอกบวัดเขาสาริกา

วันออกพรรษา

วันออกพรรษา เป็นวันที่พุทธบริษัททั้งชาววัดและชาวบ้าน ได้พร้อมใจกันกระทำบุญกุศลต่าง ๆ ตามคติประเพณีที่เคยประพฤติปฏิบัติสืบ ๆ กันมาแต่โบราณกาล เช่นมีการตักบาตรเทโว หรือเรียกตักบาตรดาวดึงส์ เป็นต้น “วันออกพรรษา” มีสาเหตุเนื่องมาจาก “วันเข้าพรรษา” ที่มีมาแล้วเมื่อวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๘ อันเป็นวันที่พระภิกษุทั้งหลายอธิษฐานใจเข้าอยู่พรรษาครบไตรมาส คือ ๓ เดือนตามพระพุทธรบัญญัติ โดยไม่ไปค้างแรมค้างคืนนอกสถานที่ที่ท่านตั้งใจอยู่ไว้ เมื่อมีวันเข้าพรรษาก็จำเป็นต้องมีวันออกพรรษา ซึ่งวันออกพรรษาดตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ (เพ็ญเดือน ๑๑) ของทุกปี วันออกพรรษา เป็นวันสุดท้ายแห่งการจำพรรษาของพระภิกษุสงฆ์ หมายถึงพระภิกษุสงฆ์ได้จำพรรษาครบกำหนดไตรมาส ตามพระพุทธรบัญญัติแล้ว ท่านมีสิทธิ์ที่จะจาริกไปพักค้างคืนที่อื่นได้ไม่ผิดพระพุทธรบัญญัติและยังได้รับอานิสงส์ (ผลดี)

๑. ไปไหนไม่ต้องบอกลา

๒. ไม่ต้องถือผ้าไตรครบชุด

๓. ลากที่เกิดขึ้นแก่ท่านมีสิทธิ์รับได้

๔. มีโอกาสได้อนุโมทนากุศลและได้รับอานิสงส์คือได้รับการขยายเวลาของอานิสงส์นั้นออกไปอีก ๔ เดือน

ส่วนพิธีของฆราวาสนั้นควรจะนำเอาพิธีปวารณาของพระท่านมาใช้ดูบ้าง ซึ่งจะมีผลดีที่เกิดขึ้นแก่กลุ่มชนที่อยู่รวมกัน ไม่ว่าครอบครัวและสังคมต่าง ๆ และมีพิธีกรรมของ

ฆราวาสที่เกี่ยวข้องกันในวันออกพรรษานี้ก็ได้แก่การบำเพ็ญบุญกุศลต่าง ๆ เช่น การทำบุญตักบาตร รักษาศีล ฟังธรรม ณ วัดที่อยู่ใกล้เคียงมีการทำบุญอันเป็นประเพณีที่นิยมกระทำกันมานานแล้วในวันออกพรรษา ซึ่งเรียกว่า “ตักบาตรเทโว” หรือเรียกชื่อเต็มตามคำพระว่า “เทโวโรหนะ” แปลว่าการหยั่งลงจากเทวโลก หรือการตักบาตรนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ตักบาตรดาวดึงส์” และการตักบาตรเทโวนี้ จะกระทำในวันขึ้น ๑๕ เดือน ๑๑ หรือวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๑๑ ก็ได้สุดแต่แต่จะเห็นพร้อมกัน

การทำบุญตักบาตรเทโวนี้ ท่านจัดเป็นกาลทาน คือหนึ่งปีมีหนึ่งครั้ง และการทำบุญเช่นนี้ โดยยึดถือว่าเป็นวันคล้ายกับวันที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงจากเทวโลก ตามตำนานกล่าวว่า

เมื่อก่อนพุทธศักราช ๔๐ ปี พระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นไปจำพรรษา ณ บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อทรงเทศนา “พระสัตตปรกณภิกขม” คือพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ โปรดพระพุทธมารดา(ซึ่งทรงบังเกิดอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต) ครั้นครบกำหนดการทรงจำพรรษาครบ ๓ เดือน

พระพุทธเจ้าทรงปวารณาพระวัสสาแล้วเสด็จลงจากดาวดึงส์เทวโลกมาสู่มนุษยโลก ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ โดย เสด็จลงทางบันไดแก้วทิพย์ ซึ่งตั้งระหว่างกลางของบันไดทองทิพย์อยู่เบื้องขวา

บันไดเงินทิพย์อยู่เบื้องซ้ายและหัวบันไดทิพย์ที่เวทดาเนรมิตขึ้นทั้ง ๓ พาด บนยอดเขาพระสุเมรุราช อันเป็นที่ตั้งแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ส่วนเชิงบันไดตั้งอยู่บนแผ่นศิลาใหญ่ใกล้ประตูเมืองลังกาสวรรค์และสถานที่นั้นประชาชนถือว่าเป็นคุณนิมิตสร้างพระเจดีย์ขึ้นเป็น “พุทธบูชาอนุสาวรีย์” เรียกว่า “อจลเจดีย์”

อนึ่งในวันที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงมาสู่มนุษยโลกนั้นประชาชนพร้อมกันไปทำบุญตักบาตรเป็นจำนวนมากสุดจะประมาณ พิธีที่กระทำกันในการตักบาตรเทโว ซึ่งถือตามประวัตินี้ก็เท่ากับทำบุญตักบาตร รับเสด็จพระพุทธเจ้าในคราวเสด็จลงมาจากเทวโลกนั่นเอง บางวัดจึงเตรียมการให้คฤหัสถ์แต่งตัวเป็นเทวดาบ้าง เป็นพรหมบ้างแล้วอัญเชิญพระพุทธรูปขึ้นประดิษฐานบนบุษบกที่มีล้อเคลื่อนและมีบาตรตั้งอยู่ข้างหน้าพระพุทธรูปใช้คนลากนำหน้าพระสงฆ์ พกพาทยกพาทยิกาดั้งแถวเรียงรายคอยใส่บาตรเป็นการกระทำที่ใกล้เคียงกับความจริงเพื่อเป็นการระลึกถึงพระพุทธเจ้า ส่วนอาหารที่นำมาทำบุญตักบาตรในวันนั้น มีข้าว กับข้าวต้มมัดได้ ข้าวต้มลูกโยนที่ห่อด้วยใบมะพร้าวหรือใบลำเจียกไว้ทางยาวและข้าวต้มลูกโยนนี้ มี ประวัตินาตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพราะตั้งใจอธิษฐานแล้วโยนไปให้ลงบาตรของพระพุทธเจ้า เนื่องจากมีคนมากเข้าไปใส่บาตรไม่ได้

ประโยชน์ของพิธีออกพรรษา

๑. เมื่อวันออกพรรษามาถึงเป็นการเตือนใจชาวพุทธว่า เวลาที่ผ่านไป ชีวิตก็ใกล้ตายเข้าไปทุกขณะแล้ว ควรเร่งทำกุศล และยังได้ถึงความปิติ ที่ได้บำเพ็ญกิจมาตลอดพรรษา และเป็นการเตือนสติอย่าให้จิตของตนละเลิกการทำกุศลไม่ให้เกิดไปสู่ทางอบายมากเกินไป

๒. ประโยชน์ที่โดดเด่น คือประโยชน์ของการปวารณาที่ส่งผลกระทบร่วมกันในวันออกพรรษาเพื่อให้สงฆ์ดำรงความเป็นปึกแผ่นแน่นเหนียวยากแก่การทำลาย ถ้าคนในชาติเราทุกฝ่ายหันมา ปวารณากัน คือเปิดใจกัน เปิดเผยซึ่งกันและกัน หันหน้ามารวมพลังกันพัฒนาประเทศความทุกข์ก็จะบรรเทาเบาบางลง

จากพิธีออกพรรษา

๑. เดือนสติว่าเวลาที่ผ่านพ้นไปอีกพรรษาหนึ่งแล้วได้คร่ำครวญมนุษย์ ให้ผู้คนนั้นดำรงค้อยู่ในความไม่ประมาทและหันมาสร้างกุศล

๒. การทำบุญออกพรรษาเปิดโอกาสให้ผู้อื่นชำระความผิดของตนได้ คือหลักปวารณา ปกติคนเราคบกันนานๆ ก็จะเผย “สันดาน” ที่แท้ออกมาอาจจะไม่ด้นักแต่ตนเองไม่รู้ตัวแล้วมองไม่เห็น แต่ผู้อยู่ข้าง ๆ มองเห็นแต่ไม่กล้าเตือน ดังนั้นตนเองต้องปวารณาตัวให้ผู้อื่นชี้แนะได้ ความสัมพันธ์ก็จะดีขึ้นและยั่งยืน

๓. ได้ข้อคิดที่ว่า คนเราส่วนใหญ่มักจะลำเอียงเข้าข้างตนเองเป็นฝ่ายถูกความผิดของคนอื่นเห็นง่ายส่วนตนเองนั้นความผิดนั้นเห็นยาก นี่แหละสัญชาตญาณของคนเรา

๔. เป็นการให้รู้ถึงการมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีในการเปิดใจซึ่งกันและกันโดยไม่มีเล่ห์เหลี่ยมลบลมคมในใจ ใด ๆ ต่อกันในการคบหาหรืออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร

พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เป็นพระราชพิธีที่รัฐบาลไทยจัดขึ้นเพื่อแสดงความอาลัยเป็นครั้งสุดท้าย ภายหลังการเสด็จสวรรคตจัดขึ้น ณ พระเมรุมาศ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง ระหว่างวันที่ ๒๕-๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

พระราชพิธีทรงบำเพ็ญพระราชกุศลออกพระเมรุมาศ

วันพุธที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เวลา ๑๕.๐๓ น. พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปทรงบำเพ็ญพระราชกุศลออกพระเมรุมาศ ในพระราชพิธีถวายพระเพลิง ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระบรมมหาราชวัง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นำปวงเทพราช อัญเชิญพระบรมโกศโดยรถพระที่นั่ง ภายใต้อาสน์พระที่นั่งมณฑลพิธีอภิเษก โดยศึกษาจากพิธีกรรมในงานพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวถวายเป็นที่ระลึกงานออกพระเมรุแต่สมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระราชาคณะ พระราชาคณะที่จะถวายพระธรรมเทศนา และพระราชาคณะที่จะสวดศราทธพรต ๓๐ รูป พระสงฆ์ที่จะสวดบังสุกุล ๘๙ รูป เท้าพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

พระราชพิธีเชิญพระบรมโกศออกพระเมรุมาศ

วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เวลา ๐๗.๒๔ น. พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปในการเชิญพระบรมโกศออกพระเมรุมาศอัญเชิญพระบรมโกศด้วยพระยานมาศสามลำคานออกจากพระบรมมหาราชวัง แล้วยাত্রาขบวนพระบรมราชอิสริยยศไปยังพระมหาพิชัยราชรถหน้าวัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามจากนั้นอัญเชิญพระบรมโกศขึ้นประดิษฐานในบุษบกพระมหาพิชัยราชรถ ยাত্রาขบวนแห่อัญเชิญพระบรมโกศไปยังพระเมรุมาศท้องสนามหลวง เมื่อถึงท้องสนามหลวงเทียบพระมหาพิชัยราชรถอัญเชิญพระบรมโกศลงจากพระมหาพิชัยราชรถโดยเกรินบันไดนาคประดิษฐานพระบรมโกศบนราชรถปืนใหญ่เพื่อตั้งขบวนพระบรมราชอิสริยยศ

สำหรับเวียนพระเมรุมาศ ๓ รอบ ครบ ๓ รอบ เทียบราชรถปืนใหญ่ที่เกรินบันไดนาคพระเมรุมาศอัญเชิญพระบรมโกศขึ้นประดิษฐาน ณ พระจิตกาธาน

พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ

วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เวลา ๑๗.๑๗ น. เป็นพระราชพิธีทางการพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงจุดธูปเทียนดอกไม้จันทน์ถวายพระเพลิงพระบรมศพ จากนั้น คณะบุคคลต่าง ๆ ได้ขึ้นถวายพระเพลิงพระบรมศพ เวลา ๒๒.๓๐ น. พระราชพิธีจริง (ส่วนพระองค์) สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จขึ้นพระเมรุมาศ พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ ทรงจุดไฟที่ดอกไม้จันทน์ถวายพระเพลิงพระบรมศพ ลักครู้ ประชาชนจึงเห็นควันลอยออกมาจากพระเมรุมาศ ไตรทัศน์ร่วมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย ได้ขึ้นข้อความให้ประชาชนในท้องสนามหลวงได้ทราบและปฏิบัติตามโดยทั่วกัน เมื่อเวลา ๒๒.๐๐ น. ว่า “พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระ

พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ขอจงทุกท่าน
หันหน้าเบื้องพระเมรุมาศเพื่อถวายความเคารพสูงสุด”

พระราชพิธีเก็บพระบรมอัฐิ เถลิงพระบรมอัฐิและ พระบรมราชสรีรางคารกลับสู่พระบรมมหาราชวัง

วันศุกร์ที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เวลา ๐๘.๔๓ น.
พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชดำเนินไปยัง
พระเมรุมาศ พร้อมด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ ทรงเก็บพระบรมอัฐิ
สรงพระสุคนธ์แล้วประมวลลงในพระโกศทองคำลงยา รวม ๖
พระโกศ และทรงพระราชทานพระโกศพระบรมอัฐิแก่พระบรม
วงศ์ เจ้าพนักงานภูษามาลาอัญเชิญพระโกศพระบรมอัฐิขึ้น

ประดิษฐานในบุษบกพระที่นั่งราชนเรนทรขานและอัญเชิญพระผอบ
พระบรมราชสรีรางคารประดิษฐานในบุษบกพระที่นั่งราชนเรน
ทรขานน้อย ยাত্রาขบวนพระบรมราชอิสริยยศอัญเชิญพระโกศ
พระบรมอัฐิพระบรมราชสรีรางคาร ขบวนพระบรมราชสรีราง
คารเกยเข้าวัดพระศรีรัตนศาสดารามทางประตูเกยหลังวัด
อัญเชิญพระผอบพระบรมราชสรีรางคารพักไว้ที่ พระศรีรัตน
เจดีย์ ขบวนพระบรมราชอิสริยยศอัญเชิญพระโกศพระบรมอัฐิ
เข้าประตูพิมานไชยศรี เทียบพระที่นั่งราชนเรนทรขานที่พระที่นั่ง
อาภรณ์พิโมกข์ปราสาท เจ้าพนักงานภูษามาลาอัญเชิญพระโกศ
พระบรมอัฐิ จากพระที่นั่งราชนเรนทรขานขึ้นพระที่นั่ง ดุสิตมหา
ปราสาท ประดิษฐานที่บุษบก แว่นฟ้า เพื่อประดิษฐานพระโกศ
พระบรมอัฐิ

พระราชพิธีเสด็จพระ และเชิญพระบรมอัฐิ ประดิษฐาน ณ พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท

วันอาทิตย์ที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เวลา ๑๐.๔๓
น. พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงบำเพ็ญพระราช
กุศลพระบรมอัฐิจากนั้นเจ้าพนักงานเทียบพระที่นั่งราชนเรนทรขาน
ที่พระที่นั่งอาภรณ์พิโมกข์ปราสาท ตั้งขบวนพระบรมราช
อิสริยยศอัญเชิญพระโกศพระบรมอัฐิขึ้นประดิษฐานที่พระวิมา
นบนพระที่นั่งจักรีมหาปราสาท เวลา ๑๓.๒๘ น. เจ้าพนักงาน
ภูษามาลาอัญเชิญพระผอบพระบรมราชสรีรางคาร พระบาท
สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช โดยพระราชยานจาก
พระศรีรัตนเจดีย์ มีตำรวจหลวงนำ ไปออกประตูเกยหลังวัด
พระศรีรัตนศาสดาราม อัญเชิญไปถวายสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราช
สุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ณ รถยนต์พระที่นั่ง แล้วรถพระที่นั่ง
เคลื่อนเข้าริ้วขบวนไปยังวัดราชบพิธสถิตมหาสีมารามและทรง
อัญเชิญพระบรมราชสรีรางคาร อีกส่วนหนึ่งออกจากวัดราช
บพิธสถิตมหาสีมารามไปยังวัดบวรนิเวศวิหาร เมื่ออัญเชิญ
พระบรมราชสรีรางคาร ถึงวัดบวรนิเวศวิหาร พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว พร้อมด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ ทรงบำเพ็ญ
พระราชกุศลพระบรมอัฐิ

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี เรื่อง พระราชพิธีถวาย
พระเพลิงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพล
อดุลยเดช มหาราช บรมนาถบพิตร จาก
<https://th.wikipedia.org>

กิจกรรมพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๔ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ นำโดย พระราชวิสุทธิประชาชนถ
(ประธานที่ปรึกษามูลนิธิพุทธสถานฯ) พระครูภัทรปัญญาธูธ (ประธานกรรมการมูลนิธิพุทธสถานฯ)
และคณะกรรมการมูลนิธิฯ จัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม
หมู่ที่ ๔,๕ และ ๖ ต.เขาพระงาม อ.เมืองลพบุรี จ.ลพบุรี

วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๔ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ นำโดย พระครูภัทรปัญญาธูธ
(ประธานกรรมการมูลนิธิพุทธสถานฯ) และคณะกรรมการมูลนิธิพุทธสถานฯ จัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม หมู่ที่ ๑-๖ ต.เกาะแก้ว อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

การก่อสร้างอาคารแทนประดิษฐานพระพุทธรูป

ภาพหน้า

ชลบุรีศรีสุวรรณภูมิ และ อาคารประกอบ

ขอเชิญร่วมบูชาวัตถุมงคล

เมื่อสมทบทุนสร้าง อาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธมุนีศรีสุพรรณภูมิ และอาคารประกอบ

A. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 999 บาท

B. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 1,499 บาท

C. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 1,999 บาท

D. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 2,999 บาท

E. พระพุทธรเจ้าน้อย (รมมันปู)

ราคา 3,999 บาท

F. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์รมมันปู)

ราคา 499 บาท

G. พระพุทธรเจ้าน้อย (ปีคทอง)

ราคา 4,999 บาท

H. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์พ่นทอง)

ราคา 499 บาท

สนใจสั่งจอง
0 ๓๖๓๗ ๑๓๐๐

ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง ได้จัดทำโครงการ "สร้างสุข สามัคคี ทำความดีเพื่อแผ่นดินพระพุทธศาสนา"

แหล่งที่มา : Facebook พระครูสุภัททปัญญารุช รัตสิงห์สุยาง ข.โคกสำโรง ข.ลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง พร้อมด้วยประชาชน ชาวโคกสำโรง จัดซื้ออุปกรณ์การแพทย์ เครื่องคัดกรองผู้ป่วยอัตโนมัติ (Smart Easy OPD) มูลค่า ๕๔๐,๐๐๐ บาท มอบให้โรงพยาบาลโคกสำโรง ผู้มารับบริการได้รับความสะดวก เมื่อมารับการตรวจ การรักษาพยาบาล

แหล่งที่มา : Facebook พระครูสุภัททปัญญารุช รัตสิงห์สุยาง ข.โคกสำโรง ข.ลพบุรี

สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดลพบุรี คณะสงฆ์จังหวัดลพบุรี ช่วยเหลือบุคลากรและประชาชน ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด ๑๙

แหล่งที่มา : Facebook ข่าวสารคณะสงฆ์อำเภอเมืองลพบุรี

รากมนุษย์

โดย : พ.อ.(พิเศษ)สัมฤทธิ์ คมขำ

- ◆ ถ้าพื้นฐานดีทั้งใจถึงอยู่ได้
- ◆ ถ้าไม่พินิจพิจารณาไม่เล็งลำต้น จึงมีทั้งกัน ดอก ผล และเงินต้นต่อไม่ได้
- ◆ คนที่มีรากคือสั่นคลอนได้ จึงดำรงอยู่ได้และก้าวหน้าไม่ได้

เพียงศิลปะเบื้องต้นคือศิลปะ ๕ ก็ให้คุณค่าและประโยชน์ไม่สิ้นสุด เหมือนเป็นรากฐานของความเป็นคนช่วยพยุง อัมชูปบุคคลไว้ พระสาวกของพระพุทธเจ้ารูปหนึ่งในครั้งพุทธกาล มีพระนามว่าพระสีลเถระ เห็น

คุณค่าและประโยชน์ ของศิลปะมากถึงกับกล่าวไว้ว่า

- ศิลปะเป็นเบื้องต้น เป็นที่พึ่ง คือเป็นที่พึ่งเบื้องต้น (อาทิ ศิลปะ ปฏิจจสมุปบาท)
- เป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งหลาย (กลุณยธรรม มาตุภูมิ)
- เป็นประมุขของธรรมทั้งปวง (ปฐม สัพพธรรมมาน)

ที่ว่าศิลปะเป็นที่พึ่งเบื้องต้น เป็นบ่อเกิดคุณความดีทั้งหลาย และเป็นประมุขของธรรมทั้งปวง เมื่อคิดพิจารณาดูก็จะเข้าใจได้ด้วยตนเองว่าเป็นอย่างนั้นจริงหรือ เป็นได้อย่างไร ในขณะที่เดียวกันก็น่าจะคิดพิจารณาเหมือนกันว่า ถ้าไม่มีศิลปะ ขาดแคลนศิลปะ บุคคลจะเป็นไปอย่างไร เพื่อความเข้าใจและเห็นตัวอย่างชัดเจนขึ้น ก็ขอเล่าเรื่องเก่าให้ฟังกันอีกครั้ง เป็นเรื่องที่ทุกคนพอจะเข้าใจได้อยู่แล้ว แต่จะเล่าให้สังเกตแตกต่างออกไป

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ยังเสด็จสั่งสอนอยู่เป็นปกติ มีเหตุการณ์สำคัญที่ชาวพุทธรู้จักเป็นอย่างดี แต่มีประเด็นที่ลึกซึ้งที่ควรนำมาถกถึงซ้ำอีก นั่นก็คือเรื่องขององคุลิมาลย์ เพียงเอ่ยชื่อขึ้นมาชาวพุทธก็จะร้อง “อ้อ รู้แล้ว” เป็นการยืนยันว่าตนเคยได้ยินได้ฟัง ได้อ่าน จริงอยู่ ก็เคย

รู้แล้วนั้นแหละ แต่อันที่จริงรู้เรื่องเท่านั้นยังไม่พอ ควร
ดูให้ลึกลงไปกว่านั้น

เรื่องของท่านผู้นี้เกี่ยวข้องกับรากมนุษย์ด้วย
เกี่ยวข้องกับพระเจ้าปเสนทิโกศลด้วย เกี่ยวข้องกับ
ประชาชนชาวแคว้นโกศลด้วย ช้ำยังฝากคำพูดที่มีค่า
ยิ่งไว้ในเรื่องด้วย

คนจำนวนไม่น้อยพอได้รู้เรื่องของท่านผู้
นี้ไปจดจำเฉพาะคำพูดที่ท่านผู้นี้ (องคุลิมาลย์) พูด
กับพระพุทธเจ้าว่า ติฏฐุ สมณ ติฏฐุ สมณ ซึ่งมีความ
หมายว่า ว่า “หยุดก่อนสมณะ หรือ สมณะจงหยุด
ก่อน” และจำพระดำรัสที่พระพุทธเจ้าตรัสตอบองคุลิ
มาลย์ ว่า “เราหยุดแล้ว แต่เจ้ายังไม่หยุด” ก็นับว่า
มีส่วนดีที่ทำให้จำคำนั้นไว้ได้ และเข้าใจได้ง่าย แต่เคย
คิดสนใจบ้างไหมว่า ในเรื่องนี้

- ชาวเมืองสาวัตถีแคว้นโกศล ทูลต่อ
พระเจ้าปเสนทิโกศลว่าอย่างไร
- พระเจ้าปเสนทิโกศล กราบทูลต่อ
พระพุทธเจ้าว่าอย่างไร
- พระพุทธเจ้าตรัสต่อพระเจ้าปเสนทิโกศล
ว่าอย่างไร

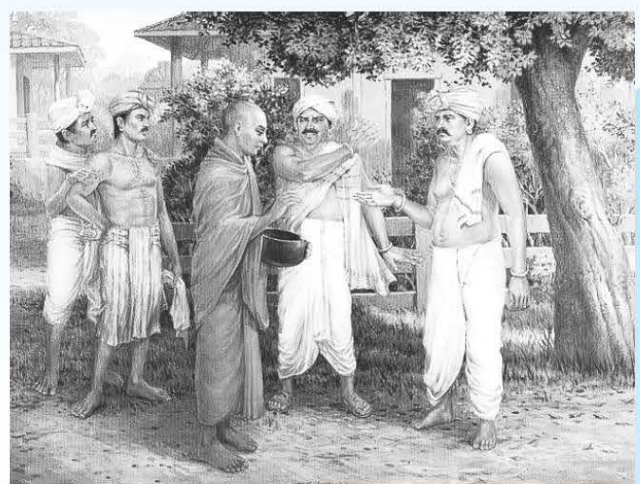
- พระเจ้าปเสนทิโกศล ตรัสพระวาจา
สรรเสริญพระพุทธเจ้าว่าอย่างไร

- องคุลิมาลย์เมื่ออุปสมบทเป็นสาวกของ
พระพุทธเจ้าแล้ว ได้อุทานถ้อยคำที่ลึกล้ำ
ซึ่งเป็นคำยอดเยี่ยมและมีประโยชน์มาก
ว่าอย่างไร

คำกราบทูลของชาวเมืองสาวัตถี และพระ
ดำรัสระหว่างพระพุทธเจ้ากับพระเจ้าปเสนทิโกศล เป็น
ต้นนี้แหละ นำไปสู่เนื้อหาสาระอันแท้จริงของเรื่อง
ทำให้ได้รู้ว่า ข้อดีข้อเสียมาจากไหน จะส่งผลอย่างไร
ต่อไป ข้อเสียจะถูกระงับไปเพราะเหตุใด ข้อดีจะส่ง
ให้ดียิ่งขึ้นต่อไปได้อย่างไร

ถ้าตั้งข้อสังเกตให้ดีสักหน่อย ก็จะรู้ว่าทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่สำคัญในเรื่องนี้ ล้วนฝังซ่อนอยู่ในคำกราบ
ทูลของชาวเมือง ในพระดำรัสระหว่างพระเจ้าปเสน
ทิโกศลกับพระพุทธเจ้า และในคำอุทานของพระ
องคุลิมาลย์นั่นเอง ขอให้พิจารณาจับเอาใจความ
ตั้งแต่ตอนที่พระพุทธเจ้าเสด็จเข้าไปยังที่อยู่ขององ
คุลิมาลย์

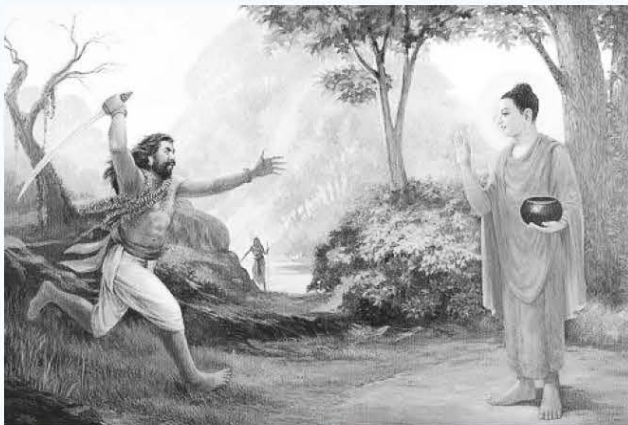
ท่านได้เสด็จไปตั้งแต่ตอนเช้า คือภายหลังจาก
เสด็จบิณฑบาตและเสวยภัตตาหารเช้าแล้ว ไม่เสด็จ
ย้อนกลับไปวัดพระเชตะวันที่ทรงประทับ หากแต่เสด็จ
โดยลำพังพระองค์เดียว ตรงไปยังเขตที่อยู่ขององคุลิ
มาลย์ พวกคนเลี้ยงวัวและเลี้ยงสัตว์อื่นๆ รวมทั้งพวก
ชาวนาในพื้นที่ที่พระองค์เสด็จผ่าน เห็นพระองค์เสด็จ

ไปโดยลำพัง ตรงไปยังดงอันเป็นเขตที่อยู่ขององคฺลิมาลย์ คงจะเป็นด้วยความเคารพรักในพระพุทธเจ้า กล่าวหาพระองค์จะได้รับอันตรายกระมัง จึงรีบพากันกราบทูลระล่ำระลักไม่ให้เสด็จไปทางนั้น เพราะเป็นเขตที่อยู่ขององคฺลิมาลย์ เขากราบทูลพระพุทธเจ้าว่า คนเขามากันเป็นพวก ๑๐ คนบ้าง ๒๐ คนบ้าง ๓๐ คนบ้าง ๔๐ คนบ้าง ไปทางนั้นก็พากันพินาศด้วยน้ำมือขององคฺลิมาลย์ พระองค์ล่ำฟังพระองค์เดียว โปรดอย่าเสด็จไปทางนั้นเลย มีอันตรายถึงชีวิต

พระพุทธเจ้า ไม่ตรัสพระวาจาใดๆ ทรงนิ่ง แต่ยังคงเสด็จไปทางนั้น พวกชาวไร่ และคนเลี้ยงสัตว์พวกอื่น เห็นพระพุทธองค์กำลังเสด็จไป ก็พากันกราบทูลอ้อนวอนขอไม่ให้พระองค์เสด็จไปทางนั้นด้วยเหตุผลเดียวกันกับพวกก่อน แต่พระพุทธเจ้ายังคงไม่ตรัสพระวาจาใดๆ ทรงนิ่ง และเสด็จมุ่งตรงไปยังที่อยู่ขององคฺลิมาลย์ต่อไป

สุดท้าย ก็เป็นอันว่าเสด็จไปจริงๆ ไปตรงนั้นไปอย่างนั้น ไปถึงที่นั่น คือเข้าถึงเขตที่อยู่ขององคฺลิมาลย์นั้น คราวนี้ก็เป็นไปอย่างที่ทราบกันแล้วว่า องคฺลิมาลย์มองเห็นพระพุทธเจ้าตั้งแต่ไกล รู้สึกประหลาดใจ โดยคิดว่าผู้เดียวแท้ๆ บังอาจเข้ามาในถิ่นของเรา คน ๑๐,๒๐,๓๐,๔๐ คน เข้ามายังเสร็จด้วยมือเรา(ถ้าเป็นการเขียนบทละคร เขาคงเขียนว่า “อุหม่,รณหาที่แท้ๆ” หรือไม่ก็อาจเขียนว่า “วอนเสียแล้ว” อะไรทำนองนั้น) ครั้นคิดเช่นนั้น องคฺลิมาลย์

ก็กำดาบ ผูกสอดแสงธนูอันเป็นอาวุธประจำกายของตน

รีบตามพระพุทธเจ้าไปข้างหลัง กะว่าไม่ให้พระองค์ทันรู้ตัวนั้นแหละ คือเดินสะกดรอยตามไปทันที แต่เกิดอัศจรรย์ขึ้น เดินตามเท่าไรก็ไม่ทัน ตัดสินใจวิ่งไล่จนสุดกำลังเร็วแรงก็ยังไม่ทัน ถึงกับรำพึงกับตัวเองด้วยความประหลาดใจว่า ตนเคยวิ่งไล่จับ ช้าง ม้า รถ และพวกเนื้อต่างๆ ก็วิ่งจับได้ทัน แต่วันนี้เป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้น สมณะผู้นี้เดินไล่จับไม่ทัน ทั้งๆ ที่เห็นเดินด้อมๆ อยู่ตามปกติ ไม่ได้วิ่งเลย

องคฺลิมาลย์วิ่งไล่อยู่นานเป็นระยะทางไกล วิ่งจนน้ำลายแห้ง พระอรรถกถาจารย์ท่านกล่าวแทรกไว้ตรงนี้ว่า วิ่งไล่เป็นระยะทางถึง ๓ โยชน์ ด้วยกำลังทั้งหมดของตน (สัพพถาเมน) สรุปก็คือวิ่งจนไม่มีน้ำลายเหลือ เหลืออย่างมากๆ คงจะเหนื่อยชนิดที่คนทั่วไปเขาพูดว่า “เหนื่อยจนลั่นห้อย” อย่างว่าแต่ลั่นเลย

สิ่งอื่นที่ไม่ใช่ลั่นที่สามารถจะห้อยและหย่อนไปโดดเดี่ยวตามลำพังก็ห้อยหมด จึงได้หยุดยืน แล้วตระโกนออกไปบอกให้ พระพุทธเจ้าหยุดว่า ติฏฐุสมณ ติฏฐุสมณ (จงหยุดก่อนสมณะ จงหยุดก่อนสมณะ) พระพุทธเจ้าได้ตรัสตอบออกไปว่า ฐีโต อหัง องคฺลิมาล ตวญจ ติฏฐุ (เราหยุดแล้วองคฺลิมาลย์ เจ้าจงหยุดด้วยซิ)

พระดำรัสตอบของพระพุทธเจ้า ทำให้องคุลิมาลย่นงสนเท่ห์ โดยเขาคิดว่าพวกสมณะศากยบุตรชอบพูดแต่คำจริง แต่ทำไมสมณะรูปนี้เดินอยู่กลับพูดว่าตนหยุดแล้ว ข้ายังบอกให้เราหยุดอีก ทั้งๆที่เรา ก็หยุดอยู่กับที่แล้ว จึงขอให้พระพุทธเจ้าบอกหน่อยเถิดว่า ท่านพูดอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร พระพุทธองค์ตรัสว่า “องคุลิมาลย ตัวเรวางอาญาในสัตว์ทั้งปวงได้แล้ว (คือไม่เบียดเบียน ไม่ทำร้าย ไม่ฆ่า) จึงชื่อว่าหยุดแล้ว ส่วนตัวเจ้าไม่สำรวมในสัตว์ทั้งหลาย (คือยังเบียดเบียน ยังทำร้าย ยังฆ่าเขาอยู่) ฉะนั้น เราจึงชื่อว่าหยุดแล้ว ส่วนเจ้าชื่อว่ายังไม่หยุด (ฐิติ อหัง องคุลิมาล สพพทา สพเพสุ ภูเตสุ นิธาย ทณฺหํ ตวญฺจ ปาณํสุ อสญฺญโตสิ ตสฺมา ฐิติหํ ตวญฺญโตสิ) ”

พระดำรัสของพระพุทธเจ้าเพียงเท่านั้น คงสะกิดลึกกลงไปในจิตขององคุลิมาลย ถึงกับกล่าวออกมาว่า “โอ,ท่านสมณะ ท่านเป็นผู้อันเทพและมนุษย์บูชาแล้ว ผู้แสวงหาคุณอันยิ่งใหญ่ มาถึงป่าใหญ่ (นี้) เพื่อจะมา

สงเคราะห์ข้าพเจ้า(แท้ๆ) ข้าพเจ้าจะประพฤติละบาป เพราะการได้ฟังถ้อยคำคาถาอันประกอบด้วยธรรมของท่าน” กล่าวเช่นนั้นแล้วองคุลิมาลยก็โยนดาบและอาวุธลงไปในเหวลึก ตรงเข้ากราบที่พระบาทของพระพุทธเจ้า แล้วขอบวชเป็นสาวกท่ามกลางป่านั้นเอง พระพุทธเจ้าทรงพระกรุณาต่อเขา ให้เขาบวช

ถ้าครุ่นคิดพิจารณาย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ในขณะนั้น ก็คาดว่าองคุลิมาลยก็คงถึงกับน้ำตาหยดลงพื้นดิน ระคนกับความดีใจที่พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรด และอาจถึงกับรำพึงในใจตนก็เป็นได้ว่า “โอ้เอ๋ยชีวิต ช่างมาหลงอยู่กับการทำร้ายการฆ่าอยู่นานโข” ถ้าใครๆ ได้เกิดเป็นเทวดาอยู่ในราวป่าแห่งนั้น คงจะอยากเข้ากราบพระองค์คุลิมาลยผู้บวชใหม่ ได้เห็นท่านหลุดออกมาจากความดำมืดของชีวิต และความมืดบอดทางปัญญาเสียได้ ซึ่งท่านเคยหลงวนเวียนอยู่กับมันเป็นเวลานาน

นี่เป็นการเล่าย้อนความหลังขององคุลิมาลย ในบางช่วงบางตอนที่ผู้คนมักจะพูดถึงกันมาก เป็นอันว่าพระพุทธเจ้าทรงโปรดองคุลิมาลย ให้พ้นจากการเป็นคนชั่วบาปกลับมาเป็นคนดี มาบวชเป็นพระสาวกได้แล้ว จากนั้นไปคนทั้งหลายก็ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะหวาดกลัวองคุลิมาลยอีกต่อไป จากนั้นพระพุทธเจ้าเสด็จกลับไปยังวัดพระเชตวันใกล้กรุงสาวัตถี โดยมีพระองค์คุลิมาลยตามเสด็จไปด้วย คือไปอยู่กับพระพุทธเจ้าที่วัดพระเชตวันนั้น

ปางชวิษฐานเพศบรรพชิต

ตรัสแก่นายฉันทะว่า “เรา
ปลงฤดี บรรพชาเป็นหนึ่ง
เจ้าจงอย่าอาลัยใจรำพึง
เมื่อเราถึงที่สุดก่อนจะย้อนมา
จงนำผ้าและเครื่องประดับนี้
กลับบุรีกบิลพัสดุ์โดยอรรธา
แจ้งแก่สมเด็จพระบิดา
เราได้บรรพชาโดยสมบูรณ์”

ปางปัจฉิมเวกขณะ

นับแต่วันบรรพชาเวลานั้น
ได้แปดวัน เป็นมุนีวิถิถูล
บิณฑบาตไปตามคามนิคมมูล
หาผู้จะเกื้อกูลนั้นยากแท้
วันนั้นได้อาหารจากทานทัต
พอเป็นยาปนมัต มิให้แย
จึงทรงพิจารณาความปรวนแปร
เพียงก็แต่ให้กายพินคินแข็งแรง

เทศกาลกินเจ

เทศกาลกินเจหรือบางแห่งเรียกว่า ประเพณีถือศีลกินผัก เป็นประเพณีแบบลัทธิเต๋า รวม ๙ วัน กำหนดเอาวันตามจันทรคติ คือ เริ่มต้นตั้งแต่วันขึ้น ๑ ค่ำ ถึง ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ตามปฏิทินจีนของทุกปี มีจุดเริ่มต้นโดยชาวเปอรานากันในประเทศมาเลเซียและภาคใต้ของประเทศไทย โดยมีตำนานเล่าขานกันหลายตำนาน ปัจจุบัน เทศกาลกินเจจัดขึ้นในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ สิงคโปร์ มาเลเซีย และไทย ตลอดจนหมู่เกาะเรียวในอินโดนีเซียและอาจมีในบางประเทศเอเชียซึ่งการกินเจในเดือน ๙ นี้ เชื่อกันว่าน่าจะเกิดขึ้นเมื่อราว พ.ศ. ๒๔๗๐ ตรงกับสมัยอาณาจักรอยุธยา

ประวัติ

เทศกาลกินเจเป็นพิธีอันตรกรรมบูชาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดโดยอาศัยพระแม่แห่งดวงดาวมารีจีในแบบของพระพุทธศาสนาิกายมหายาน แต่ในทางลัทธิเต๋าเรียกว่า เต้าโบ้หงวนกุนหรือเต้าโบ้เทียนจุนในภาษาฮกเกี้ยน เป็นศูนย์กลางสมมติของพิธีศักดิ์สิทธิ์นี้ มักอิงประวัติผูกติดอยู่กับฝ่ายตำนานเทพแห่งดาวนพเคราะห์มากกว่า ซึ่งเป็นศาสตร์แห่งลัทธิเต๋า ต่อมาเมื่อพระพุทธศาสนาเผยแผ่เข้าสู่เมืองจีน นับจากนั้นเป็นต้นมาเมื่อพระพุทธศาสนาเจริญขึ้น จึงปรากฏตำนานความเชื่อที่ผูกโยงกับพระพุทธเจ้า ๗ พระองค์และพระโพธิสัตว์อีก ๒ พระองค์ เรียกว่า กั้วอ้วงฮุดโจ้วในภาษา

จีนแต้จิ๋วโดยคติความเชื่อในประเพณีของชาวจีน โดยเฉพาะลัทธิขงจื้อซึ่งเน้นในเรื่องบรรพบุรุษและความกตัญญู บรรดาบุรพกษัตริย์ที่เคยอุทิศตนเพื่อให้ประชาชนมีความสุขเจริญโดยใช้หลักเมตตาธรรมก็จะเป็นบุคคลผู้ได้รับการสรรเสริญจากประชาชน ตามตำนานสามารถรวบรวมได้ ๙ พระองค์ ซึ่งอยู่ในยุคสมัยต่างๆ กัน ทั้ง ๙ พระองค์รวมเรียกว่าพระราชาราช ๙ พระองค์ ในภาษาจีนฮกเกี้ยนเรียกว่า กั้วอ้วงโตเต้ซึ่งชาวจีนเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเป็นธรรมชาติและดำเนินไปตามวิถีแห่งสวรรค์ อาศัยตามความเชื่อในลัทธิเต๋าลึงส่งผลให้เกิดการนับถือดวงวิญญาณที่สถิตอยู่ในสรวงสวรรค์ พระเจ้าแผ่นดินทั้งเก้าพระองค์เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ได้ประกอบกรรมดีมากมาย เมื่อสิ้นพระชนม์แล้วจึงได้จุติเป็นเทพเจ้าประจำดาวนพเคราะห์ ทำหน้าที่คุ้มครองมวลหมู่ประชาราษฎร์ให้บังเกิดความร่มเย็นสืบไป

ชุดประเพณีของเทศกาลกินเจ

๑. กินเพื่อสุขภาพ อาหารเจเป็นอาหารประเภทชีวิต เมื่อกินติดต่อกันไปช่วงเวลาหนึ่งจะทำให้ร่างกายเกิดการปรับตัวให้อยู่ในสภาวะสมดุล สามารถขับพิษของเสียต่างๆ ออกจากร่างกายได้ ปรับระบบไหลเวียนโลหิต ระบบทางเดินอาหารให้มีเสถียรภาพ

๒. กินด้วยจิตเมตตา เนื่องจากอาหารที่เรากินอยู่ในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วยเลือดเนื้อของสรรพสัตว์ ผู้มีจิตเมตตา มีคุณธรรมและมีจิตสำนึกอันดีงามย่อมไม่อาจกินเลือดเนื้อของสัตว์เหล่านั้นซึ่งมีเลือดเนื้อ จิตใจและที่สำคัญมีความรักตัวกลัวตายเช่นเดียวกับคนเรา

๓. กินเพื่อเว้นกรรม ผู้ที่เข้าใจอย่างลึกซึ้งย่อมตระหนักว่าการกินซึ่งอาศัยการฆ่าเพื่อเอาเลือดเนื้อผู้อื่นมาเป็นของเราเป็นการสร้างกรรม แม้ว่าจะไม่ได้เป็นผู้ลงมือฆ่าเองก็ตาม การซื้อจากผู้อื่นก็เหมือนกับการจ้างฆ่าเพราะถ้าไม่มีคนกินก็ไม่มีคนฆ่ามาขาย (ถ้าไม่ฆ่าไม่ขายก็ไม่มีคนกิน) กรรมที่สร้างนี้จะติดตามสนองเราไม่ช้าทำให้สุขภาพร่างกายอายุขัยของเราสั้นลงเป็นบ่อเกิดของโรคภัยไข้เจ็บ เมื่อผู้หยั่งรู้เรื่องกฎแห่งกรรมนี้จึงหยุดกินหยุดฆ่าหันมารับประทานอาหารเจ ซึ่งทำให้ร่างกายเติบโตได้เหมือนกัน โดยไม่เห็นแก่ความอร่อยช่วงเวลาสั้นๆ เพียงแค่อาหารผ่านลิ้นเท่านั้น

การปฏิบัติตนในช่วงกินเจ

๑. รับประทาน “อาหารเจ”
๒. งดอาหารรสจัด ซึ่งหมายถึงอาหารเผ็ด หวาน มาก เปรี้ยวมาก เค็มมาก งดผักที่มีกลิ่นฉุนทั้งหลาย แยกภาชนะสำหรับอาหารเจเท่านั้น
๓. รักษาศีลห้า
๔. รักษาจิตใจให้บริสุทธิ์ รักษาอารมณ์ ไม่พูดคำหยาบคาย รวมถึงงดการมีเพศสัมพันธ์
๕. ทำบุญทำทาน ไหว้พระ สวดมนต์
๖. นุ่งขาวห่มขาวตลอดเทศกาลกินเจ และควรแต่งกายชุดขาวเข้าร่วมพิธีกรรมต่างๆ ในแต่ละศาลเจ้า

สำหรับผู้เคร่งครัดเพื่อการกินเจให้เป็นไปอย่างบริสุทธิ์โดยแท้ จะเพิ่มการปฏิบัติโดยการกินอาหารเฉพาะที่คนกินเจด้วยกันเป็นผู้ปรุงเท่านั้น รวมถึงจะล้างหม้อไหจนสะอาดเอี่ยมแยกภาชนะสำหรับการปรุงอาหารเจไว้โดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังจุดตะเกียงไว้ ๙ ดวงตลอดช่วงเทศกาลกินเจ ๙ วัน โดยไม่ปล่อยให้ดับเพื่อเป็นพุทธบูชาและรำลึกถึงบุญคุณของพ่อแม่ญาติพี่น้องตลอดจนผู้ที่มีบุญคุณต่อแผ่นดินเกิด

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรีเรื่อง เทศกาลกินเจ
จาก <https://th.wikipedia.org>

“บำเพ็ญทาน”

“สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ การให้ธรรมทาน ชนะการให้ทั้งปวง”

ต้นไม้ที่ให้ผลและร่มเงา นอกจากจะได้ชื่อว่าเป็นไม้มีประโยชน์แล้ว ย่อมได้รับการดูแลใส่ปุ๋ยพรวนดินยิ่งๆ ขึ้นไปอีกฉันใด ผู้ที่รู้จักให้ทาน นอกจากจะได้ชื่อว่าเป็นคนมีประโยชน์แล้ว ย่อมได้รับการยกย่องสรรเสริญช่วยเหลือสนับสนุน จากคนทั้งหลายอีกฉันนั้น

“สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ การให้ธรรมทาน ชนะการให้ทั้งปวง”

ทาน คือ อะไร ???

ทาน แปลว่า การให้ หมายถึง การสละสิ่งของของตน เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วยความเต็มใจ

การให้ทาน เป็นพื้นฐานความดีของมนุษยชาติ และเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้ในการจรรโลงสันติสุข

พ่อแม่ ถ้าไม่ให้ทาน คือไม่เลี้ยงเรามา เราเองก็ตายเสียตั้งแต่เกิดแล้ว

สามีภรรยา หากทรัพย์มาได้ไม่ปันกันใช้ ก็บ้านแตก
ครูอาจารย์ ถ้าไม่ให้ทาน คือไม่ถ่ายทอดวิชาความรู้แก่เรา เราก็โง่ตupidาน

คนเรา ถ้าโกรธแล้วไม่ให้อภัยทานกัน โลกนี้ก็เป็น

กลียุค

ชีวิตของคนเราจึงดำรงอยู่ได้ด้วยทาน เราโตมาได้

ก็เพราะทาน เรามีความรู้ในด้านต่างๆ ก็เพราะทาน โลกนี้จะมีสันติสุขได้ก็เพราะทาน การให้ทานจึงเป็นสิ่งจำเป็น และมีคุณประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อมนุษยชาติ

ประเภทของทาน

๑. อามิสทาน คือการให้วัตถุสิ่งของเป็นทาน

๒. ธรรมทานหรือวิทยาทาน คือการให้ความรู้เป็นทาน ถ้าเป็นความรู้ทางโลก เช่น ให้ศิลปวิทยาการต่างๆ เรียกว่า วิทยาทาน หากเป็นความรู้ทางธรรม เช่น สอนให้ละชั่ว ประพฤติดี ทำใจให้ผ่องใส เรียกว่า ธรรมทาน

๓. อภัยทาน คือการสละอารมณ์โกรธเป็นทานให้อภัย ไม่จองเวร สละอารมณ์โกรธพยาบาทให้ขาดออกจากใจ

การให้ธรรมะเป็นทาน ถือว่าเป็นการให้ทานที่ได้นุญสูงสุด มีคุณค่า กว่า การให้ทานทั้งปวง เพราะทำให้ผู้รับมีปัญญารู้เท่าทันโลก เท่าทันกิเลส สามารถนำไปใช้ได้ไม่รู้จัก

จบสิ้น ทั้งชาตินี้และชาติต่อไป ส่วนทานชนิดอื่นๆ ผู้รับได้รับแล้วไม่ซำก็หมดสิ้นไป

ทานที่ให้แล้วไม่ได้บุญ

๑. ให้สุรยาเสพยัตติ เช่น บุหรี่ เหล้า ผิ่น กัญชา ยาบ้า ฯลฯ
๒. ให้อาวุธ เช่น เขากำลึงทะเลาะกัน ยืนปิ่น ยืนมิดให้
๓. ให้มหรสพ เช่น พาไปดูหนังดูละคร ฟังดนตรี เพราะทำให้กามกำเริบ
๔. ให้สัตว์เพศตรงข้าม เช่น หาสุนัขตัวเมียไปให้ตัวผู้ หาสาวๆ ไป ให้เจ้านาย ฯลฯ
๕. ให้ภาพลามก รวมถึงหนังสือลามกและสิ่งยั่วยุ กามารมณ์ทั้งหลาย

วิธีทำทานให้ได้บุญมาก

การทำทานให้ได้บุญมาก ต้องพร้อมด้วยองค์ ๓ คือ

๑. **วัตถุบริสุทธิ์** ของที่จะให้ทานต้องเป็นของที่ดีได้มาโดยสุจริตชอบธรรม ไม่ได้คดโกงหรือเบียดเบียนใครมา “ให้ทานด้วยน้ำพริกผักต้มที่ได้มาโดยบริสุทธิ์ ได้กุศลมากกว่าให้อาหารโต๊ะจีนราคาตั้งพันด้วยเงินทองที่ได้มาโดยไม่บริสุทธิ์”

๒. **เจตนาบริสุทธิ์** คือมีเจตนาเพื่อกำจัดความตระหนี่ของตน ทำเพื่อเอาบุญ ไม่ใช่เอาหน้าเอาชื่อเสียง ไม่ใช่เอาความเด่นความดังความรัก จะต้องมีเจตนาบริสุทธิ์ทั้ง ๓ ขณะ คือ

- ก่อนให้ก็มีใจเลื่อมใสศรัทธาเป็นทุนเดิม เต็มใจที่จะทำบุญนั้น
- ขณะให้ก็ตั้งใจให้ ให้ด้วยใจเบิกบาน

- หลังจากให้ก็มีใจแช่มชื่น ไม่นึกเสียดาย สิ่งที่ให้ไปแล้ว

๓. **บุคคลบริสุทธิ์** คือเลือกให้แก่ผู้รับที่เป็นผู้มีศีล บริสุทธิ์ มีความสงบเรียบร้อย ตั้งใจประพฤติธรรม โดยทั่วไปแล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า พระสงฆ์เป็นเนืองนาบุญของโลก แต่ถึงกระนั้นก็ทรงสอนให้เลือก ถ้าจะนิมนต์พระภิกษุเฉพาะเจาะจง ก็ให้นิมนต์พระที่เคร่งครัดในสิกขา วินัยน่าเลื่อมใส ถ้าจะนิมนต์พระไม่เฉพาะเจาะจง ให้สมภารจัดให้ ก็ให้เลือกนิมนต์จากหมู่สงฆ์ที่ประพฤติสิกขาวินัยเคร่งครัด สำหรับผู้ให้ทานคือตัวเราเอง ก็ต้องมีศีลบริสุทธิ์ จึงจะได้บุญมาก จะเห็นว่าทุกครั้งที่เราจะถวายสังฆทาน พระท่านจะให้ศีลก่อน เพื่อบอกว่าอย่างน้อยที่สุดในขณะนั้นเรายังมีศีล ๕ ครบ จะได้เกิดบุญกุศลเต็มที่

อานิสงส์การบำเพ็ญทาน

๑. เป็นที่มาของสมบัติทั้งหลาย
๒. เป็นที่ตั้งแห่งโภคทรัพย์ทั้งปวง
๓. ผู้ให้ย่อมได้รับความสุข
๔. ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักของคนหมู่มาก
๕. ผู้ให้ย่อมผูกไมตรีไว้ได้
๖. ทำให้เป็นผู้มีเสน่ห์
๗. ทำให้เป็นที่น่าคบหาของคนดี
๘. ทำให้เข้าสังคมได้คล่องแคล่ว
๙. ทำให้แก่แล้วกล้าอาจหาญในทุกชุมชน
๑๐. ทำให้มีชื่อเสียงเกียรติคุณดี
๑๑. แม้ตายแล้วก็ไปเกิดในสวรรค์ ฯลฯ

■ แหล่งที่มา : กัลยาณมิตร เพื่อนแท้สำหรับคุณ
เรื่อง มงคลชีวิต ๓๘ ประการ
จาก www.kalyanamitra.org

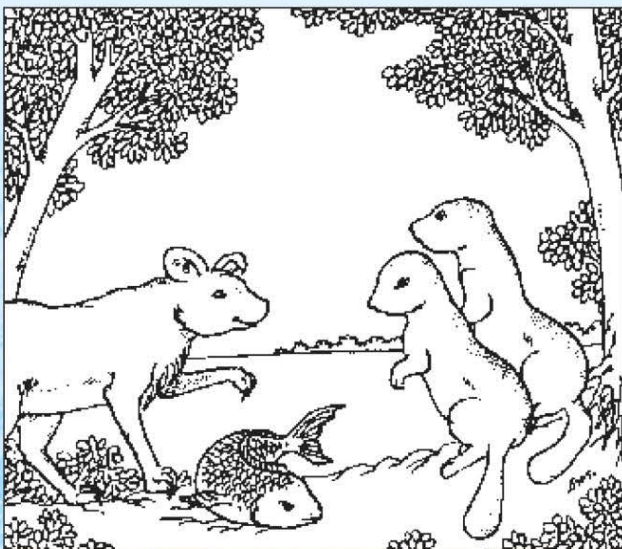
เรื่อง... แบ่งกันไม่ลงตัว

ในสมัยหนึ่ง พระพุทธเจ้าประทับอยู่วัดเชตวัน เมืองสาวัตถีทรงปรารภพระอุปนันท ศากยบุตรผู้โลกมาก ได้ตรัสอดีตนิทานมาสาธก ว่า...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระโพธิสัตว์ เกิดเป็นรุกขเทวดาประจำอยู่ต้นไม้ที่ฝั่งแม่น้ำแห่งหนึ่ง ณ ที่ไม่ไกลจากนั้น มีสุนัขจิ้งจอกสอง ตัวเมียอาศัยอยู่ อยู่มาวันหนึ่งสุนัขจิ้งจอกตัวเมีย พุดกับสามีว่า “พี่ ฉันแพ้ท้องอยากกินเนื้อสด ๆ

ที่ยังมีเลือดอยู่ พี่ช่วยหามาให้หน่อยสิ” สุนัขสามี รับคำว่า “น้องไม่ต้องเป็นห่วงเดี๋ยวพี่จะจัดการ หามาให้” จึงเดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น

ขณะนั้นเองมีนก ๒ ตัวหากินอยู่ฝั่งแม่น้ำนั้น ตัวหนึ่ง หากินอยู่ในน้ำลึก อีกตัวหนึ่งหากินตามชายฝั่ง วันนั้น นกตัวหากินในน้ำลึกได้ ปลาตะเพียนแดงตัวใหญ่ตัวหนึ่ง แต่ไม่สามารถ นำปลาขึ้นฝั่งได้ เพราะปลาตัวใหญ่เกินไป จึงเรียกนกอีกตัวมาช่วยกันลากปลาขึ้นฝั่ง พอลากปลาขึ้นฝั่งได้แล้วนกทั้งสองตัวทะเลาะกันตกลงแบ่งปลากันไม่ได้ พอดีสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นเดินไปพบเข้า นกทั้งสองตัวจึงวิ่งวอนให้สุนัขจิ้งจอกช่วยแบ่งปลาให้หน่อย สุนัขจิ้งจอกจึงบอกว่า “สบายมากสหายทั้งสอง เราเคยเป็นผู้พิพากษามาก่อน” ว่าแล้วก็แบ่งปลาออกเป็น ๓ ส่วนพร้อมกับพุดว่า “ท่อนหางเป็นของนก หากินตามฝั่ง ท่อนหัวเป็นของนกผู้หากินทางน้ำลึกนะ ส่วนท่อนกลางเป็นของเราผู้พิพากษา”

กล่าวจบก็คาบปลาท่อนกลางเดินจากไป

นกทั้งสองเห็นเช่นนั้น และก็ได้แต่นั่งซึม
เขาพร้อมกับบ่นว่า “ถ้าพวกเราไม่ทะเลาะกัน
ท่อนกลางก็จะเป็นอาหารของเรากินได้อีกหลาย
วัน เพราะทะเลาะกันท่อนกลางจึงตกเป็นอาหาร
ของสุนัขจึงจอกไป”

ฝ่ายสุนัขจิ้งจอกก็คาบปลาท่อนกลาง
ไปให้เมียได้กินตามความต้องการ เมียเห็นก็ดีใจ
พร้อมกับถามว่า “พีไปได้มาอย่างไร” สุนัข
จิ้งจอกจึงตอบด้วยความเย่อหยิ่งว่า “น้องรัก
คนทั้งหลายฝ่ายผมเพราะทะเลาะกัน สูญเสีย
ทรัพย์สินก็เพราะทะเลาะกัน นก ๒ ตัวก็เพราะ
ทะเลาะกัน จึงทำให้ไม่ได้กินปลาท่อนกลางน้อง
รักเจ้าจึงกินปลาสดเถิด” รุกขเทวดาผู้เห็น

เหตุการณ์นั้นแล้วได้แต่ให้เสียงสาธุการ

พระพุทธองค์เมื่อตรัสอดีตนิทานมาสาธก
แล้ว จึงตรัสพระคาถาว่า

“ในมนุษย์ ข้อพิพาทกันเกิดขึ้น ณ ที่ใด
พวกเขาจะวิงหาผู้พิพากษาเพราะผู้พิพากษาเป็น
ผู้แนะนำพวกเขา ฝ่ายพวกเขาก็จะเสียทรัพย์ ณ
ที่นั้น เหมือนนก ๒ ตัวนั่นเอง แต่คลังหลวง
เจริญขึ้น”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า : ญาติพี่น้อง
เพราะทะเลาะกันเรื่องมรดก จึงเป็นเหตุให้เสีย
ทรัพย์สินเพื่อจ้างทนายให้เป็นผู้แบ่งปันให้ ดังนั้น จึง
ไม่ควรทะเลาะกัน เพราะจะนำความสูญเสีย
ทรัพย์สินมาให้

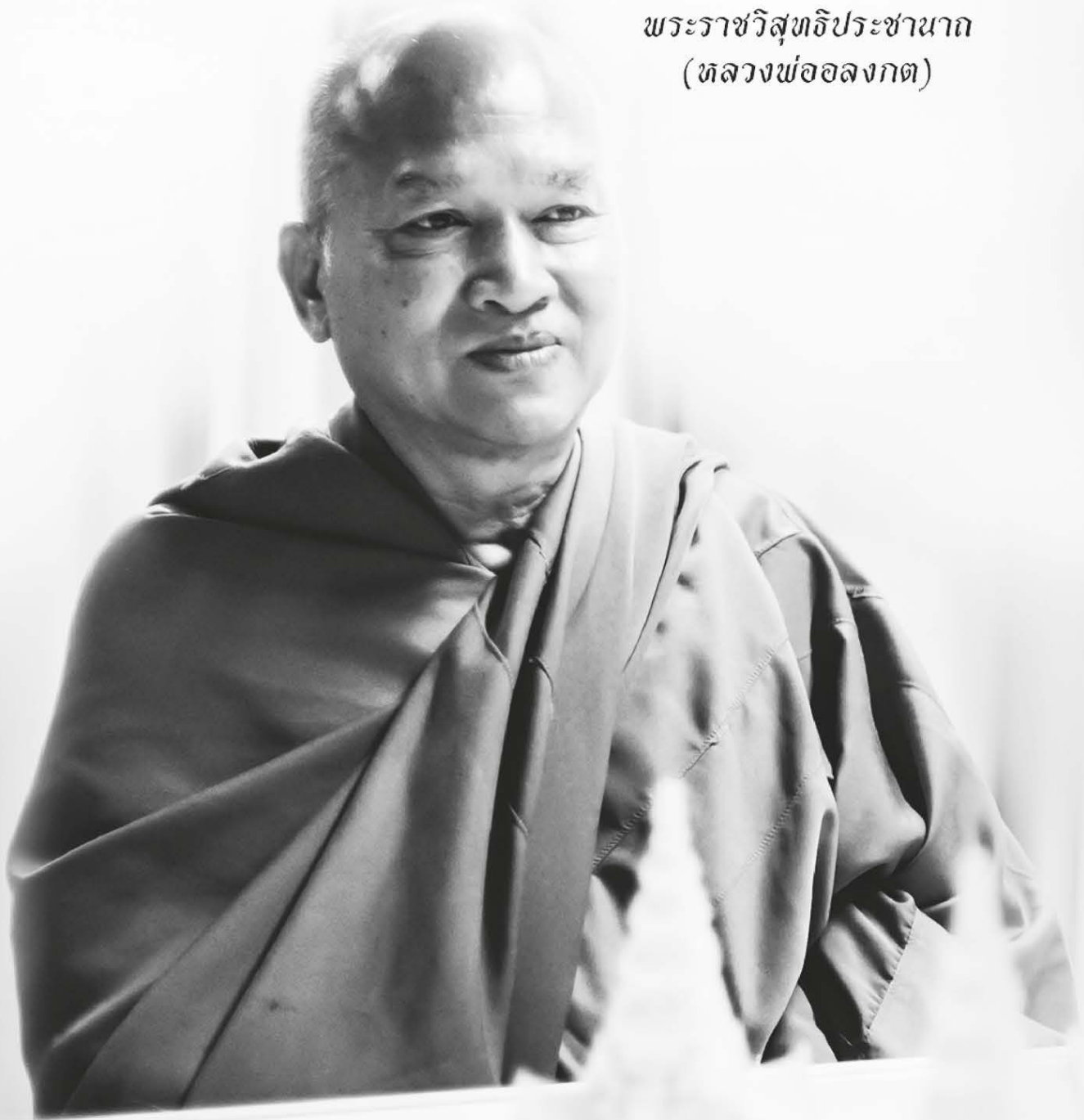

■ แหล่งที่มา : ธรรมะไทย เรื่อง นิทานชาดก

จาก [http://www.dhammathai.org/chadoknt/
chadoknt15.php](http://www.dhammathai.org/chadoknt/chadoknt15.php)

กฎอย่างหนึ่งของชีวิตที่ควรยึดถือเอาไว้เสมอคือ
อย่าด่วนสรุปตัดสินชีวิตคนอื่นเป็นอันขาด
เพราะมันจะเป็นบาปติดตัวเราไปเราไม่อาจเห็นไม่อาจรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นกับชีวิตเขาอย่างถ่องแท้การตัดสินคนอื่น
จึงไม่ใช่ความยุติธรรมอย่างแท้จริง

พระราชวิสุทธวิธานาก
(หลวงปู่ปลดกลด)

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
สถานปฏิบัติธรรม และสังฆเวชนียสถาน
www.srisuvarnabhumibuddhist.com

Facebook

Line

Youtube

ธรรมะ จาก... หลวงพ่ोज้าวคุณฯ

เรื่อง...“ทำไมต้องให้”

หากในใจตั้งคำถาม “ทำไมเราต้องให้” นั้นหมายความว่า ในจิตใจยังมีความตระหนี่ หวงแหน ว่าให้กับบุคคลที่เราไม่ควรให้ เช่น คนที่เขาทำผิดพลาด ทำไม่ดีมาก่อน จะให้อะไรก็จะเหมือนกำแพงกัน กัดขวาง ทำให้ไม่สามารถให้อะไรเขาได้ เพราะ คิดว่าเขาเป็นคนไม่ดี แต่ถ้ามองในมุมกลับ การให้ เป็นการขัดเกลาลจิตใจ ให้เอาชนะ จากความตระหนี่ ความหวงแหน ซึ่งเป็นกิเลส เครื่องเศร้าหมอง

การให้ ยิ่งเราให้ จิตใจของเรายังสะอาด และมีความสุข ส่วนคนรับ จริงอยู่ว่าเราต้องพิจารณา แต่การพิจารณาบางสิ่งเราไม่ควรไปยึดติดมากนัก กับเรื่องของอดีต เช่น คนที่กำลังหิว เราแบ่งปันให้เขา เมื่อเขาอิ่มเขาก็พ้นจากความทุกข์ มีแต่ความสุข เป็นต้น

การให้มีอีกหลากหลาย เช่น ให้อภัยให้อีกโอกาส การให้รูปแบบนี้มีความยากขึ้น แต่ถ้าโลกทั้งโลก ไม่มีการให้ โลกนี้จะอยู่อย่างไร? ต่างคนต่างหวงแหน ตระหนี่จิตใจคับแคบ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับโลกใบนี้เป็นเรื่องแรกๆ ก็คือ คนที่อดอยากหิวโหย ยื้อแย่ง เพื่อความอยู่รอดก็จะ

เพิ่มขึ้น ฉะนั้นความทุกข์ ที่เกิดขึ้นจากความเบียดเบียนกัน ซึ่งเป็นทุกข์ในโลกนี้ก็จะเกิดขึ้น แต่อีกด้านหนึ่ง ถ้าเราให้เราแบ่งปันกัน คนที่อดอยากหิวโหย ก็จะมีกิน คนที่อ่อนแอจะได้รับการดูแล ช่วยเหลือจากคนที่แข็งแรงกว่า คนที่มีชีวิตอยู่ก็จะดูแลคนที่ กำลังจะจากไป สรุปการให้คือการสร้างสันติสุข และสันติภาพ ให้กับโลกมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นได้จากตัวเราเอง

สันติสุขและสันติภาพ ที่เกิดจากการเสียสละ การปล่อยวาง ด้วยการให้ ไม่ยึดติดถือมั่น ว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้เป็นของเรา เป็นอิสระที่ถูกครอบงำด้วยใจของเรา โดยกิเลสตัณหา ที่เกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์แทบทุกคนในโลกนี้ ดังนั้นการให้จึงมีความสำคัญต่อชีวิต ของเราและคนในโลกนี้ทั้งหมด ถ้าทุกคนเข้าใจถึง ศาสตร์แห่งการเป็นผู้ให้ โลกนี้จะมีทั้งสันติสุขและสันติภาพอีกมากมายเกิดขึ้น คำถามที่ว่า “ทำไมต้องให้” หลวงพ่อคิดว่า การให้เป็นการชำระจิตใจของเราให้บริสุทธิ์นั่นเอง ขอเจริญพร

■ แหล่งที่มา : youtubeพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พระธรรมนำสุข

“สุขของคฤหัสถ์ (ผู้ครองเรือน) ๔”

สุขของคฤหัสถ์ หมายถึง ความสบายกาย สบายใจ ไม่มีความวิตกกังวลร้อนในการดำเนินชีวิต ซึ่งความสุขสบายเช่นนี้เป็นผลพวงมาจากการปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอน ของพระบรมศาสดาลำดับมาลัมพุทเจ้าในเรื่องของประโยชน์ในปัจจุบัน (ทิฐฐธัมมิกัตถประโยชน์) ซึ่งเป็นหลักธรรมที่จะอำนวยสุขเบื้องต้นแก่ผู้ประพฤติตามซึ่งประกอบด้วยหลักธรรมดังนี้ คือ

๑. อุฏฐานลัมปะทา ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียร ต่อสู้ปัญหาอุปสรรคอย่างไม่ย่อท้อ ในการทำมาหาเลี้ยงชีวิต

๒. อารักขลัมปะทา ถึงพร้อมด้วยการรักษา รู้คุณค่าของสิ่งของที่หามาได้ รู้จักเก็บดูแลรักษาทรัพย์สินให้คงอยู่ และใช้อย่างเป็นประโยชน์และคุ้มค่า

๓. กัลยาณมิตตา หมายถึง การรู้จักเลือกคบคน ไม่คบคนชั่ว เลือกคบคนดีที่ชักนำให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินชีวิต รวมถึงการเลือกคบคู่ครอง

๔. สมชีวิตา การเลี้ยงชีวิตตามสมควรแก่กำลังทรัพย์ที่หามาได้ ให้พอเหมาะพอดี อย่างพอเพียง

ธรรมทั้ง ๔ ประการเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “หัวใจเศรษฐี” ย่อมอำนวยสุขที่เห็นผลทันตา ๔ ประการ คือ

๑. อัถถิสุข คือ สุขเกิดจากการมีทรัพย์ โบราณมักกล่าวว่า มีเงินนับเป็นน้องมีทองนับเป็นพี่ คำนี้แสดงให้เห็นถึงอำนาจของทรัพย์ ดังนั้นเมื่อต้องการสุข สิ่งแรกที่ต้องทำก็คือ ทำงานสร้างฐานะของตน

๒. โภคสุข คือ สุขเกิดจากการใช้จ่ายทรัพย์ เพื่ออำนวยความสุขความสบายตามควรแก่อัตภาพ ด้วยความระมัดระวังที่จะไม่ก่อทุกข์ให้ในภายหลัง

๓. อนนสุข คือ สุขเกิดจากการไม่มีหนี้ เพราะ คนเป็นหนี้ไม่เคยมีความสุข พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก”

๔. อนวัชสุข คือ สุขเกิดจากการประกอบอาชีพสุจริต เพราะหากไปข้องแวะกับอาชีพทุจริตก็จะกลายเป็นบ่วงคล้องทุกข์มาให้ในที่สุด

ขอผู้ประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนพระบรมศาสดาลำดับมาลัมพุทเจ้า จงเป็นผู้ประสพสุขเป็นนิตย์เทอญ.

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลิโต

รองประธานกรรมการมูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเขาล้างพัฒนา

๖ ตุลาคม ๒๕๖๔

